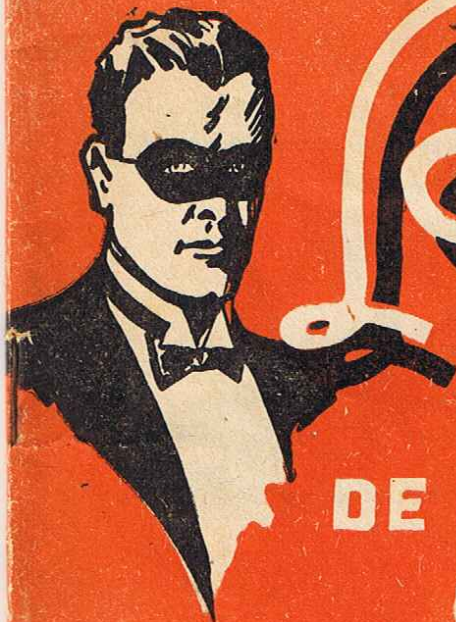

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een mislukte ontvoering

Nr 2117

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een mislukte ontvoering

HOOFDSTUK I.

HALVE DOLLAR PER DANS

Om ongeveer tien uur in de avond stapten twee goed geklede heren uit een taxi, die stilhield voor een groot hotel in een der breedste dwarsstraten van Broadway en bijna op de hoek van die wereldberoemde plezierstraat.

De oudste was in rok, de jongste in dinner-jacquet, maar beide kledingstukken waren onberispelijk gesneden en zeer duidelijk door een Engelse kleer-

maker vervaardigd, en zeker door een van de beste en duurstbetaalde.

Zij droegen een met zijde gevoerde avondcape en een van die half hoge hoeden, zoals die nu ook nog onder de jeunesse dorée van Amerika in de mode zijn en zeer geliefd.

De jongste betaalde de chauffeur en voegde zich toen weer bij zijn oudere metgezel.

Alvorens binnen te treden in de zee van licht, die zij voor zich hadden, zei hij op zachte toon:

— Men schijnt hier nog altijd te dansen, Edward.

— En men danst op een vulkaan, Charles, antwoordde de aangesprokene, die niemand anders was dan de grote avonturier, John Raffles, op ernstige toon.

— Ik kan mij niet herinneren, dat ik dit grote hotel hier op deze plek gezien heb.

— Dat is ook niet te verwonderen, het is pas een half jaar geleden geopend. De gehele verdieping gelijkvloers is aan het vermaak gewijd. Er wordt gedanst, er is een kunstbaan, en tenslotte is er een zaal, waar revue's en specialiteiten vertoond worden.

— Wat doen wij hier eigenlijk? vroeg Charles Brand, besluiteloos naar de in vuurrood laken gestoken portier kijkend, 'n reus van zes voet, die men gaarne een Herculesknuts in de hand zou hebben gegeven, in plaats van het simpele zilveren fluitje, waarmee hij ten behoeve van de bezoekers taxi's aanriep.

— Een vreemde vraag; ons vermaaken natuurlijk, Charles, antwoordde Raffles met een van die flauwe glimlachjes om zijn scherp gesneden mond, die Brand steeds min of meer van zijn stuk brachten, omdat hij er de betekenis niet van kon doorgronden. Heb je er geen lust in je te amuseren, vanavond?

— Ik weet het niet, antwoordde Brand, met een licht schouderophalen. Ik ben nooit bijzonder gesteld geweest op dit soort vermaken, ook in Londen niet.

— Ga in elk geval maar mee naar binnen, misschien zien en beleven wij er iets belangwekkends!

De vervaarlijke portier in het rood bracht de zware draaideur reeds in beweging, en een ogenblik later stonden de twee vrienden in een vestibule van

marmer en nikkel, die baadde in een zee van licht.

Ter rechterzijde bevond zich de vestiaire, waar ze hun overjas en hoed afgaven en toen zij naar de zaalingang wilden lopen, hoorden zij, tot hun verbazing een jonge dame in een glazen kooi, bijna verontwaardigd de vraag stellen:

— U koopt toch zeker loten?

— Welke loten wenst u mij te verkopen, jongedame? vroeg Raffles beminnelijk, voorover leunend voor het loket van het eigenaardige glazen hokje.

— Wel, danskaartjes natuurlijk! antwoordde de jongedame. Een halve dollar per stuk; neemt u er maar ieder twintig, daar komt u een hele tijd mee toe.

Raffles en Brand keken elkander verbaasd aan. Zij hadden in New York reeds zeer veel merkwaardige zaken ervaren, die zelfs Londen niet kende, maar dit was volkomen nieuw voor hen.

— Waartoe dienen die danskaarten dan? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid gewekt was.

— Heel eenvoudig, legde de juffrouw in het hokje met engelengeduld en waarschijnlijk voor de duizendste maal uit. U hebt geen dame bij u, en al had u die wel, het moet toch vervelend zijn, altijd maar met dezelfde dame te dansen. Nu, daar binnen vindt u wel vijftig heel knappe meisjes, die met u dansen, en die geeft u dan zo 'n bonnetje, bij wijze van betaling; naderhand komen ze die bij mij weer inruilen, en ze krijgen per stuk, de helft van het bedrag, dat is dus een kwart dollar.

Brand had de arm van Raffles al gegrepen en zei kortaf:

— Ga mee, het is nog erger dan ik dacht!

Maar de loketdame moest het gehoord hebben, want ze zei ijskoud en uit de hoogte:

— Onze dames zijn uiterst fatsoenlijk, mijnheer. Het kan navraag velen! Overigens, graag of niet!

— Graag! riep Raffles, met een kort lachje en hij greep de kleine hand, die het stapeltje gestempelde en genummerde kaartjes al weer naar binnen wilde halen. Geeft u mijn vriend voor tien en mijvoor twee dollar, kaartjes. Ik kan altijd de voorraad aanvullen, nietwaar?

— Dat spreekt vanzelf, zei de dame in haar hokje verheugd en zij scheurde het gevraagd aantal bonnen af, nam het geld in ontvangst en wendde zich reeds vol ijver tot een andere bezoeker, die juist zijn goed had afgegeven, een kerel als een boom, met een breed, zeer donker gelaat, wenkbrouwen als knevels, een blauwachtige waas op zijn wangen, ofschoon hij blijkbaar zoeven geschoren was, drie kostbare ringen aan de vingers en een parel in zijn overhemd.

Raffles had een vluchtige blik op die man geslagen, vatte toen Brand onder de arm en loodste hem door een brede, dubbele deur van wit gelakt hout, de eigenlijke danszaal binnen, met rijen stoelen en tafeltjes op een verhoging langs de vier wanden.

Het was reeds vrij vol, vele van de tafeltjes waren bezet door dames en heren, die reeds naar hartelust wijn en champagne zaten te drinken.

— Ik zie daar nog een leeg tafeltje, zei Brand, niet al te dicht bij het orkest en ook niet al te ver er vandaan.

Op dat ogenblik hoorde hij zich aanspreken door een allerliefst jong meisje, met donkere krullen en grote, lachende ogen, die vroeg:

— Taxi, mijnheer?

— Dit is zeker een van de beroemde dansdames! zei Raffles glimlachend. Je ziet dat ze er heel lief uitziet. Hier is je pakje kaartjes. Amuseer je, ik wacht je aan het tafeltje.

En vóór de verblufte Brand goed wist wat er gebeurde, was het pakje met danskaarten reeds in de zijzak van zijn smoking verdwenen, en danste hij opgewekt de levendige foxtrott, welke het orkestje zoeven had ingezet, maar niet, na een van zijn bonnen te hebben afge-

staan aan het aardige zwarte kind, dat voor vijf minuten zijn danseres zou zijn.

Daar hij van verbazing niet al te veel zei, begon het meisje, na een minuut ongeveer, uit zichzelf:

— Ik ben studente!

— Toch waar? vroeg Brand op een toon van ongelooft. Maar u danst uitstekend!

— Dat kan ook heel goed samengaan! Ik studeer voor tandarts, weet u?

— Maar dat is een uitstekend en goed-betalend vak, merkte Brand op.

— Als men het eenmaal is, mijnheer! De kunst is om het te worden. En omdat ik geen geld heb om mijn studie te betalen en mijn vader straatarm is, hij is kunstschilder ziet u, heb ik er dit op gevonden! Ik heb vanavond al dertig kaartjes ingepalmd! En het is pas tien uur.

— Kranig! bewonderde Brand. Maar is dat niet erg vermoeiend?

— Helemaal niet vermoeiend! Ik vind het prettig werk. En als ik er genoeg van heb, loop ik er eenvoudig uit! Wij zijn hier volkomen vrij om te komen en te gaan wanneer we willen. Vindt u dat ik goed dans? vroeg zij met naieve behaagzucht.

— Als een veertje, en zeker niet als een tandarts. Ik geloof dat u een dapper meisje bent. Tot ziens juffrouw, juffrouw...

— Lize! Natuurlijk heet ik anders, maar u begrijpt wel, dat we hier niet onder onze ware naam kunnen komen dansen! zei het zwartgelokte kind met een helder lachje. Komt u nog eens terug?

— Ik zal niet mankeren! antwoordde Brand, helemaal ingepalmd door de ongekunstelde vrolijkheid van het meisje, dat op die wijze geld verdiende om haar studie te kunnen voortzetten.

Een buiging, en Brand richtte zich naar het tafeltje, waaraan hij Raffles reeds had zien zitten, in onderhandelingen gewikkeld met een kellner, die hem blijkbaar iets wilde aanpraten.

— Een belangwekkend man, begon Raffles dadelijk, toen Brand ging zitten. Hij wilde mij champagne aanpraten. Stel je voor, champagne, om tien uur in de avond!

— Wat heb je dan besteld?

— Wijn, Charles, eenvoudig wijn, en geen fles, maar een glas! Matigheid voor een man in mijn omstandigheden is een eerste eis. Heb je u geamuseerd?

— Voortreffelijk! antwoordde Brand en zijn blik dwaalde over de nu geheel verlaten dansvloer naar de overzijde, waar hij het aardige, zwarte ding ontwaarde temidden van een hele schaar « taxi-danseresses ». Zij danste werkelijk heel goed en ik vond het met zo 'n kaartje van een halve dollar veel te schraal betaald. Wat denk je dat ze doet overdag?

— Voor tandarts studeren! antwoordde Raffles.

— Maar Edward, praatte ze zo luid?

— Helemaal niet, maar ze keek voortdurend naar je tanden! Ik ken die blik, Charles.

— Dan ben ik heel blij, Edward, dat er aan mijn tanden nog steeds niets te doen valt, zei Brand in volmaakte ernst. Ga jij niet dansen?

— Ik geloof dat ik...

Maar het orkestje had reeds weer ingezet, en Raffles zag een in een smaakvol, wit toletje gestoken meisje voor zich staan, met het mooiste blonde haar, dat men zich voorstellen kan en grote blauwe ogen in een rond, zacht blozend gezichtje.

Het klonk bijna schuchter en aarzelend, toen zij vroeg:

— Taxi, mijnheer?

Onmiddellijk was Raffles overeind, boog hoffelijk en bewoog zich een ogenblik later te midden van de andere dansenden, en Brand, aan zichzelf overgelaten, kreeg alle gelegenheid de athletische gratie te bewonderen, waarmede Raffles deze fraaiste van alle sporten uitoefende, die dansen heet. Het was alsof de voeten van zijn danseres de

grond niet raakten, alsof hij haar deed zweven.

Nu en dan slechts wisselden zij een paar woorden, en Brand zag hoe beiden opgingen in de dans, ofschoon Raffles steeds voorgaf er niet van te houden, of er althans volkomen onverschillig tegenover te staan. Raffles hield meer van boksen, paardrijden en zwemmen.

Na ongeveer zes minuten keerde hij reeds weer terug, na een correcte buiging voor het meisje in het wit, dat haar medetaxi's dadelijk weer ging opzoeken.

— Een partijtje van mijn kaartjes overnemen? vroeg Brand laconiek en met een zekere spotzucht, toen Raffles weer naast hem plaats nam en een teug nam van de inmiddels gebrachte wijn.

— Dat is geen kwaad denkbeeld, antwoordde Raffles effen. Naar het schijnt dansen die meisjes alle voortreffelijk. Deze kleine blonde fee, heet of noemt zich tenminste Elly. Ze is studente in de letteren, en je begrijpt wel welke vooruitzichten dat tegenwoordig opent. Nog geen jaar geleden stierf haar vader op een tragische wijze als gevolg van een beroerte. Ze waren plotseling straatarm en omdat ze haar studie niet wil prijsgeven, heeft ze er dit op verzonnen. Een dapper meisje!

Misschien had Raffles nog iets willen zeggen, maar zijn blikken werden op dat ogenblik getroffen door een man, die aan het naburige tafeltje geheel alleen had gezeten en nu opstond, de dansvloer overstak en op het groepje opgewekt habbelende taxi's toestapte, regelrecht naar het blonde meisje in het wit.

Brand herkende hem eveneens terstond. Het was de grove, zwarte man met zijn knevelwenkbrauwen, die vlak na hen was binnengekomen.

— Wat doe je? vroeg Brand het volgende ogenblik, niet zonder onrust, want hij zag dat het gelaat van Raffles zich verstrakte en dat hij opstond met een bruuske beweging.

— Zie je het dan niet? De kerel maakt het haar lastig! Maar Charles, je moet hem toch herkend hebben? Het is een van de gevaarlijkste gangsters van New York, maar die ze nog nooit hebben kunnen snappen.

Deze woorden waren reeds gesproken op het midden van de dansvloer, want Raffles was snel voortgelopen en stond het volgende ogenblik naast het blonde danseresje, dat zich woedend verdedigde tegen de pogingen van de grote kerel, haar te omvatten en naar de dansvloer te trekken.

— Hindert deze man u, juffrouw Ely? vroeg Raffles zeer kalm.

Als door een adder gestoken liet de kerel haar dadelijk los en wendde zich met fonkelende ogen naar Raffles, boven wie hij wel een half hoofd uitstak.

Met een verachtelijke glimlach om zijn dikke lippen hoonde hij:

— Bemoeit u zich er maar niet mee, mijnheer. Ik heb haar mijn bon gegeven en dus heb ik recht op een dans.

— En ik heb u die bon weer teruggegeven, omdat ik niet met u wil dansen, zei het jong meisje, dat blijkbaar heftig verontwaardigd was. Ik heb het recht om dansen te weigeren. Ik... ik haat u!

— Mij dunkt dat dit toch voldoende moet zijn, mijnheer! zei Raffles rustig.

— Haha, Lohengrin aan het woord! lachte de zwarte man uitbundig. Kom-aan, ga opzij bemoelial!

Hij wilde het blonde meisje opnieuw aanvatten, maar het volgende ogenblik sloeg Raffles hem met de platte hand vol op het gelaat, zodat zijn wang onmiddellijk opzwol.

Als een woedende tijger sprong de kolos op Raffles toe, maar diens linkerhand schoot snel als de gedachte uit, en een seconde later rolde de zwarte man, alsof een kogel hem in de volle borst had getroffen, over de verhoging heen, een paar stoelen en tafeltjes in zijn val meesleurend.

HOOFDSTUK II.

SAM RICE

De val maakte zoveel geraas, dat onmiddellijk van alle zijden nieuwsgierigen kwamen toelopen, onder wie ook de gerant, een man met het gelaat van een bejaarde diplomaat, die zeer streng keek en onmiddellijk op barse toon de vraag stelde:

— Wat moet dit betekenen?

— Wel, wat het lijkt, dat is het ook, antwoordde Raffles kalm. Ik heb die kerel moeten neerslaan omdat hij het deze jongedame lastig maakte. U bent, geloof ik, de gerant?

— Die ben ik, mijnheer.

— Sta mij dan toe, u te zeggen, dat u er beter aan deed, zekere personen niet in uw hotel toe te laten! Het zal u wel bekend zijn wie die heer, daar op de grond, is en die daar met zoveel moeite overeind krabbelt?

— Ik weet het niet, mijnheer en het kan mij ook niet schelen, antwoordde de gerant toornig. Ik vraag niet wie mijn bezoekers zijn. Ik vraag alleen of zij zich behoorlijk weten te gedragen.

— Maar dat deed deze man juist niet! Hij gedroeg zich als een ploert. Ik zal u zeggen wie hij is, laat ik u mogen voorstellen aan Sam Rice, bijgenaamd Temper Sam, een der gevaarlijkste schavuiten uit New York, hetgeen niet weinig wil zeggen.

— Ik zeg u, dat het mij niet schelen kan wie hij is, mijnheer. Indien hij zich een onschuldig grapje veroorloofd heeft

met een van de taxi's, dan behoefde u zich daarmee niet te bemoeien. Ik kan niet aan de neus van een der bezoekers zien of hij een... gangster is of een gewoon, rustig burger. Wanneer ik eenmaal trachtte scheiding te maken, dan kon ik wel aan de gang blijven, want...

Hij werd vrij ruw onderbroken, want Temper Sam was nu overeind gekomen, niet meer zo elegant als zoeven, want zijn haar hing sluk en verward over zijn ene, halfgesloten oog, dat in aanraking was geweest met een stoel, en tastte, wankelend nog, naar zijn binnenzak.

Raffles was echter op zijn hoede, en het volgende ogenblik was Temper Sam opnieuw gevloerd.

De gerant werd wit van woede en snauwde Raffles toe:

— En dat doet u waar ik bij sta, mijnheer!

— Ik kreeg niet de tijd, u te verzoeken heen te gaan, mijnheer, zei Raffles koeltjes. De man tastte al naar zijn revolver, dat schijnt u niet te hebben gemerkt?

— Mijnheer, ik verzoek u mijn etablissement te verlaten, zei de gerant op een toon, alsof hij een keizer was, die een ongehoorzame beambte wegzond. Ons hotel staat te goed bekend, dan dat ik dergelijke relletjes zou mogen toelaten. Wat u betreft, Miss Elly, u bent de aanleiding geweest tot dit onaange-

name incident en ik verzoek u dus dringend, dadelijk mijn huis te verlaten.

— Maar het was toch mijn schuld niet. Hij was werkelijk heel ruw en ik wilde nu eenmaal niet met hem dansen. Wij zijn immers vrij...

— In zekere zin, juffrouw Elly, antwoordde de gerant stroef. Maar u bent niet vrij om mijn zaak in opspraak te brengen. Wees zo goed om dadelijk heen te gaan en kom hier nooit weer terug.

Het blonde meisje wilde nog een tegenwerping maken, maar Raffles bood haar met een galant gebaar de arm en zei, luid genoeg om in de verste hoeken van de zaal te worden gehoord:

— Ik hoop de eer te mogen hebben, juffrouw Elly, u buiten de poorten van dit « etablissement » te mogen leiden, waarvan de gerant zo bang schijnt te zijn voor zekere leden van de onderwereld. Wat u betreft, mijnheer, u zult nog van mij horen!

— Ik geloof waarlijk, dat u mij durft dreigen, mijnheer! riep de gerant met rode koortsvlekjes van woede, op zijn bleke, gepoederde wangen. Wilt u mij noodzaken, de politie in de arm te nemen?

Raffles gaf niet eens antwoord, maar keek de gerant slechts aan met een blik uit zijn staalgrijze, doorborende ogen, die de man eensklaps tot zwijgen bracht.

Niemand dacht meer aan dansen, de muziek zweeg, en in een drukkende stilte schreed het paar naar de grote zaal-deur, terwijl Brand, als een soort page, op korte afstand volgde, in een stemming, die het midden hield tussen bewondering en afkeuring.

Het meisje was heel stil en scheen zeer bedrukt te zijn. Raffles voelde hoe haar kleine hand beefde op zijn arm. Zodra zij de vestibule bereikt hadden, hief zij het blonde hoofd op, en zei met een zwakke stem:

— Ik dank u wel, mijnheer. U hebt u ridderlijk gedragen.

— U schijnt het toch niet erg te waarden, dat ik tussen beide ben gekomen? Had ik die heer dan zijn gang moeten laten gaan?

Miss Elly huiverde even, keek Raffles toen aan en zei:

— Wat u deed was heel mooi, en heel dapper. Maar ik ben er mijn betrekking mee kwijt geraakt. Het was eigenlijk geen echte betrekking, maar ik verdiende er toch mijn brood mee. Een tweede inrichting van dit soort weet ik niet in New York, er zijn er een paar, maar daar durf ik heus niet komen. Die zijn in de buurt van de haven. Ja, dan moet ik er maar wat anders op vinden, ik weet nog niet...

Er klonk zulk een smartelijke onrust in haar trillende stem, dat Raffles er door getroffen werd en zei:

— Dit alles is dus eigenlijk mijn schuld geweest, miss Elly, en u moet mij in de gelegenheid stellen het goed te maken. Uw naam en adres, als ik u verzoeken mag. Er moet voor u iets anders zijn te vinden, dan deze vermoedende arbeid, die onaangenaam en zelfs niet geheel zonder gevaren is, zoals u nu zelf hebt gezien.

De klare, blauwe ogen rustten voor een kort ogenblik onderzoekend op het gelaat, dat daar naar het hare was toegewend, en toen zei ze snel en zacht:

— Ik vertrouw u volkomen. Ik heet Lise Easton, en ik woon met mijn moeder en mijn elfjarig broertje in de Village Road, Jamaica, Long Island.

— Dank u. Het wordt nu hoog tijd, dat ik u verlof vraag mij en mijn vriend aan u voor te stellen. Ik ben Graaf William Palmhurst, deze heer is mijn secretaris, Charles Brunt.

Lise had haar kleine hand al uitgestoken, en Raffles vatte ze, hield ze een ogenblik in de zijne en zei:

— U staat toe, dat we u komen bezoeken?

— Als u dat heus de moeite waard vindt, begon het meisje haperend.

— Het is zeer de moeite waard! Begrijpt u niet dat u nog in gevaar verkeert. Hebt u dan niet gehoord, bij welke naam ik die man noemde, die u zo ruw behandelde? Maar wat vraag ik; natuurlijk bent u niet thuis in dit duistere wereldje. Nu dan, die man was Sam Rice, die nog geen maand geleden terecht heeft moeten staan en helaas, weer is vrijgesproken. Omkoopbare politiebeambten, getuigen, die uit vrees meinedig zweren, en de rest. Een der gevaarlijkste leden van een gevaarlijke bende. Charles, vergezel jij juffrouw Lise naar de vestiaire, want het is beter, dat zij niet alleen is. Wij brengen u thuis. Neen, weerstreef nu niet, het is werkelijk beter. Temper Sam was daar binnen niet alleen. Het verwondert me genoeg, dat die vrienden niet tussenbeide zijn gekomen. Aha, daar hebben wij er al een!

Een nog heel jong man met een baardeloos gezicht en een sigaret tussen de slappe lippen, liep op dat ogenblik, met de handen in de zakken, schijnbaar heel toevallig, langs de achterwand van de ruime vestibule.

Hij was blijkbaar zoeven uit de danszaal gekomen en liep in de richting van de lift en de monumentale trap, die zeer dicht naast elkander, naar de hoger gelegen verdiepingen voerden.

En onder het lopen hield hij de blik zo scherp op Raffles gevestigd, dat het weinig had gescheeld of hij had een kostbare Chinese vaas van haar voetstuk gelopen.

— Ik geniet reeds de onderscheiding van hun aandacht! zei Raffles glimlachend en op zachte toon. Voorlopig hebben zij nog een beginnening op mij afgestuurd. Ga je gang maar, Charles, ik wacht hier op u beiden!

Raffles bleef alleen in de ruime vestibule achter.

Juist toen Brand en het jonge meisje door een zijdeur verdwenen waren, stak het jonge mens met snelle, geluidloze schreden de vestibule over, en kwam

voor Raffles staan, die juist bezig was, een sigaret aan te steken.

— Mijn vriend Sam Rice wil graag weten, met wie hij te doen heeft gehad, mijnheer.

Raffles liet zijn aansteker heel langzaam zakken, knipte ze dicht en keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen in het bleke, schijnbaar nietszeggende gelaat van de jonge man, die tegenover hem stond in de houding van een vechthaantje.

Toen begon hij afgemeten:

— Jeugdige melkmull, ik ben niet gewend mijn naam te noemen aan de eerste de beste snotneus. Draai je om op je hielen en zoek aanstonds de danszaal weer op.

— Geloof je ons op die manier te kunnen behandelen? Met grote lef! Dacht je ons te overbluffen? Je wilt je naam niet noemen?

— Ik denk er niet aan, snoeshaan! antwoordde Raffles, en het sigarettenaanstekertje gleed in zijn zak.

Daarop bekeek hij aandachtig zijn rechterhand, spande en ontspande de gespierde vingers, schoof de zegelring langzaam van zijn plaats, en besloot:

— Sommige dingen zeg ik maar éénmaal, jeugdige jongeling.

Het jonge mens keek op zijn beurt naar de vingers, die zich tot een vuist sloten, toen gromde hij een vloek, en deed wat Raffles hem geboden had; hij draaide zich om op zijn hielen, na nog een loense, wraakzuchtige blik op Raffles te hebben geworpen en verdween vlug in de richting van de danszaal.

Bijna op hetzelfde ogenblik keerden Lise en Brand terug uit de vestiaire, waar het meisje haar mantel had teruggehaald.

— Alles in orde? vroeg Brand aanstonds, daar hij op het gelaat van Raffles kon lezen als in een opengeslagen boek.

— In de beste orde, antwoordde Raffles glimlachend, de ring weer terugschuivend op dezelfde plaats.

Brand wierp haastig een blik over zijn schouder in de richting van de brede deur der dansaal.

Een paar overdreven chic geklede heren stonden daar bijeen, en keken over de matglazen onderhelft van de deur aandachtig naar het drietal, met niet zeer vriendelijke gezichten.

— Dat belooft iets! zei Brand zachtjes voor zich heen.

Raffles haalde de schouders op en zei opgewekt tot Lise, die er met een ongeduldig, bleek gezichtje bijstond:

— Laten wij maar heen gaan, juffrouw Lise. Bekijk het hier nog maar eens goed, want u zult er wel niet meer terugkomen.

Met vlugge stappen ging het drietal het hotel uit, en met een machinaal gebaar bracht de portier in zijn duivels rood, de hand aan de klep van zijn pet.

Het was niet zo gemakkelijk op dat uur een vrije taxi te vinden, maar ten slotte slaagden zij er toch in, ofschoon Lise een paar malen aandrang om toch eenvoudig de tube te nemen, die haar tot zeer dicht bij haar huis zou brengen. De rit duurde zeker geen vijentwintig minuten.

En misschien ware het beter geweest, als Raffles maar aan wens had voldaan.

Een pas of vijftig van het hotel kon Raffles echter een taxi machtig worden; zij stapten in, nadat Raffles het adres had opgegeven en de tocht begon, een heel eind langs het viaduct van de elevated, toen over de Brooklyn Bridge en

ten slotte de brede straten van Queens en Jamaica in.

Voor een oud en smal huis hield de taxi stil; het drietal stapte uit en Raffles betaalde.

Met de hoed in de hand wachtten de beide mannen tot Lise had aangescheld en pas toen de deur openging en een jongensstem daarboven iets geroepen had, vatte Raffles de hand van het meisje.

— Morgen kom ik u bezoeken, juffrouw Lise. Wij zullen dan eens rustig praten over de toekomst. Hoe lang studeert u?

— Drie jaren!

— Dan zou het onverantwoordelijk zijn die studie thans af te breken. Tot morgen dus.

— Tot morgen en nogmaals bedankt voor uw edelmoedig optreden! Adieu, mijnheer Brunt.

De huisdeur klapte dicht.

Zwijgend liepen de twee mannen terug in de richting van de reusachtige brug.

Op een straathoek stond Brand stil om een verse sigaret op te steken.

Hij had het geurige, witte rolletje tabak nauwelijks tussen de lippen of er kraakte op enige afstand een schot, droog en helder als een zweepslag; hij was zijn sigaret kwijt, want een kogel, die met een weemakend gezoem als een grote wesp voorbijaasde, had ze hem tussen de lippen weggeslagen!

HOOFDSTUK III.

DE ONTVOERING

Wat steeds gebeurde, Brand bukte zich, volmaakt onwillekeurig en Raffles bleef rechtop staan, recht als een kaars. In zulke dingen was hij een oprecht fatalist. Maar wel nam Raffles aanstonds de voorzorg, op zijn beurt het lot een weinig terzijde te staan, door bliksemsnel zijn revolver te trekken en twee stappen terzijde te doen, zodat hij meer in de schaduw kwam van een vooruitspringend muurgedeelte.

Brand meende een paar schaduwen snel te zien voorbij glippen aan de overzijde, en hij stond reeds op het punt van zijn eigen wapen gebruik te maken, toen hij de hand van Raffles op zijn arm voelde en diens stem hoorde fluisteren:

— Laat dat, Charles. Het dient tot niets om hier een vuurgevecht te beginnen. De schaduwen zijn al verdwenen. Laten wij maar verder gaan, en ons voor gewaarschuwd houden. Wij weten nu tenminste, dat wij gevolgd zijn.

— Ik kan niet zeggen, dat ik met die wetenschap erg ingenomen ben, Edward, gromde Brand. Naar het schijnt, hebben wij onze hand voor de zoveelste maal in een wespennest gestoken!

— Het ergste is Charles, dat zij de woonplaats van het meisje schijnen te kennen, of liever, dat wij in onze onnozelheid en lichtvaardigheid, hun die woning als het ware hebben aangewezen.

Brand zei maar niets. Wat hem betreft, op zijn tijd kon hij ook heel galant zijn en ridderlijk tegenover dames,

maar men moest niet overdrijven. Wie kon zeggen of het hele voorval geen doorgestoken kaart was, en of die kerels niet naar deze afgelegen buurt waren gegaan, met het doel, hen uit te plunderen. In een stad als New York kan men zoiets zeer wel verwachten.

Hij keek van terzijde naar Raffles, die een ogenblik in beraad scheen te staan en toen zei:

— Laten wij maar verder gaan, Charles. Vannacht zullen zij in ieder geval niets durven ondernemen, in dit huis, dat van onder tot boven bewoond is.

— Niets ondernemen? Maar wat verwacht je dan eigenlijk?

— Zij zullen zich willen wreken, Charles. De man heeft het trouwens duidelijk gezegd. Die schurk van een Temper Sam geniet in zijn wereldje een zekere vermaardheid wegens het aantal vrouwen, dat hij aan zijn zegekar heeft gebonden. Zo niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. Zij loopt gevaar, zeg ik je en ik heb beloofd, haar te zullen beschermen. Morgenochtend gaan wij er zo spoedig mogelijk heen en beramen een plan tot afweer, zoals de commandant van een vesting het doet.

En daarop aanvaardden de beide vrienden de terugtocht.

Zij werden verder met rust gelaten en vonden vrij spoedig een onbezette taxi.

Het duurde ditmaal zeer lang alvorens zij hun kleine bungalow ten Westen van Hoboken in New York hadden bereikt,

waar zij de reusachtige chauffeur James Henderson nog op vonden, maar in een toestand van grote ongerustheid wegens hun lang uithijven.

Brand stelde hem met weinige woorden op de hoogte van de oorzaak hiervan, en daarop begaven de drie mannen zich te ruste, en sliepen, zonder gestoord te worden door 't gerucht der reusachtige wereldstad, dat zelfs des nachts niet geheel zwijgt.

De volgende ochtend om acht uur, zaten Raffles en Brand aan het eenvoudige ontbijt, ieder verdiept in de lezing van een ochtendblad.

Met twee regels was daarin melding gemaakt van het « onbeduidende voorval » in het nieuwe hotel in de Broadwaybuurt, zonder echter dat een enkele naam genoemd was, en het had Brand heel wat moeite gekost, die twee regels te vinden.

— Het is een schandaal, riep hij uit, na Raffles mededeling van dit feit te hebben gedaan.

— Hoe minder er over het geval gesproken wordt, hoe beter, zei Raffles. En houd dan nu eens eindelijk op met eten. Ik wil aan het werk gaan.

Uit de aangrenzende kamer klonk de zware stem van Henderson die vroeg:

— Moet ik de auto halen, mylord?

— Neen, James, met de auto zullen wij liever geen rit maken naar die eigenaardige buurt. Het zou maar al te veel opzien baren. Bovendien is de wagen daar te goed en te nieuw voor. Je kunt rustig thuisblijven, want voor de lunch zijn we denkkelijk terug. Mijnheer Brand en ik gaan met de subway naar de city, en zullen daar gemakkelijk met de elevated verder kunnen gaan.

— Maar het is toch geen behoorlijke tijd om een bezoek te brengen aan een jongedame, wilde Brand nog tegenwerpen.

— Charles, ten eerste is 't geen thee-visite, geen five o'clock en ten tweede zal het niet zo vroeg zijn als we daar aankomen.

Hij was reeds opgestaan, greep zijn hoed en toen Brand zich bij hem had gevoegd, kreeg Henderson nog enige instructies en verlieten de beide mannen het huis.

Vijf minuten lopens bracht hen bij het tube-station van de ondergrondse lijn, die tot diep in het hartje van New York doordrong; zij behoefden nog maar een klein eindje van daar te lopen, om een station te bereiken van de ondergrondse, die hen tot aan de hoek van Warrenstreet bracht, juist tegenover het pompeuse stadhuis, waar zij overstapten op de viaductspoorweg, die hen over de Eastriver bracht, via de wereldberoemde Brooklyn-bridge en hen afzette op enkele minuten gaans van de Village Road.

Het was toen half tien, en vrij druk in deze volkrijke buurt.

Raffles en Brand daalden met een groot aantal reizigers de trappen van het station af, die hen regelrecht naar het trottoir voerden, en toen pas vroeg Brand:

— Wil je me niet mededelen, Edward, wat eigenlijk je plannen zijn met dat blonde kind?

— Wel, dat is heel eenvoudig, Charles! Slechts zelden kan geld alléén iets goeds uitrichten, maar in dit geval komt het me voldoende voor, als ik haar in staat stel haar studies ten einde te brengen.

— Maar je sprak van een gevaar, dat haar bedreigde; hoe denk je dat van haar af te kunnen wenden?

— Ik vermoed dat een eenvoudige verhuizing naar een geheel andere wijk van deze reusachtige stad wel voldoende zal zijn, Charles. Wie, bijvoorbeeld, van Flatbush Avenue, heel in het Zuiden van Brooklyn naar de 241ste straat verhuist, kon evengoed naar Mexico emigreren. Maar wij zullen haast moeten maken, want in deze wijk is zij niet veilig meer.

Deze woorden waren gewisseld op nog geen veertig passen afstand van het huis van het jonge meisje, aan de oversijde,

en hetgeen er nu geschiedde gebeurde zo vlug, dat zelfs Raffles naderhand onmogelijk de juiste toedracht had kunnen vertellen.

Op omstreeks zes meters afstands van de deur stond een vrij grote auto stil.

Bij het halfgeopende portier stond een man, die de beide vrienden op de rug zagen en die zij dus niet herkenden.

Juist op het ogenblik, dat zij wilden oversteken, ging de deur van het huis open, en Lise Easton trad naar buiten, eenvoudig gekleed en met een boodschappentas gewapend.

Nog op de drempel werd zij aangesproken door een tweede man, die een lichtgrijze overjas droeg.

Zij stond stil, slaakte een lichte kreet en draaide zich om, teneinde vlug het huis weer binnen te gaan, maar de man greep haar ruw beet, tilde haar als een veertje van de grond en droeg haar naar de auto, waarvan het portier op hetzelfde ogenblik wijd werd geopend door de kerel, die daar had postgevat.

Op hetzelfde ogenblik begon de zachtjes doordraaiende motor luid te grommen.

Aan Raffles was volstrekt niets ontgaan; hij stak zo snel mogelijk de straat over, met Brand op zijn hielen.

De bandieten moesten dit hebben gezien, of misschien ook wel niet, maar in elk geval begonnen zij, waarschijnlijk om gegadigden voor een achtervolging daarvan te weerhouden, als krankzinnigen van hun revolver gebruik te maken en in het wilde om zich heen te schieten.

Een voorbijganger, die met de hele zaak niets te maken had, werd licht aan de arm gewond, maar een tweede kogel vloog door een winkelraam en verwondde een koopster, die zelf niets gezien had, ernstig aan de hals.

Het portier sloeg al met luid gerinkel dicht en Raffles en Brand waren op zijn minst nog een meter of acht van de auto verwijderd, toen deze zich reeds in beweging stelde.

— Schiet op een van de banden, Charles! beval Raffles onder het haastig voorbijsnellen.

Brand gehoorzaamde. Hij schoot en miste, want juist stak daar, vlak voor hem, een geheel ontdane telegrambesteller op zijn zware motorfiets de rijweg over.

Zijn kogel ketste tegen het asfalt en verloor zich ergens in de ruimte.

De auto reed reeds!

— Spring er achter op! schreeuwde Raffles.

Brand was een voortreffelijk sprinter; hij had menige wedstrijd over de honderd meter gelopen in recordtijd, hij behoefde over tien meters op een sintelbaan niet langer dan een seconde te doen, maar de omstandigheden waren hier niet normaal, hij wist nog wel de achterbumper te grijpen, maar zijn vaart was juist niet snel genoeg geweest om zich achter op het reeds snel rijdende voertuig te kunnen slingeren.

De bumper werd hem als het ware uit de handen gerukt; hij struikelde en viel.

Toen nam Raffles een snel besluit, dat hem misschien duur te staan had kunnen komen.

De jonge man op de zware motorfiets en zijn tas met telegrammen, had juist zijn machine tot staan gebracht naast het trottoir, toen Raffles hem met een niet al te harde, maar precies op de goede plaats aankomende kinstoot vloerde.

— Het spijt mij, jonge vriend, maar ik moet dit instrument van je lenen! riep hij en slingerde zich op het zadel. De fiets was voorzien van een klein duozadel en Brand, die dadelijk weer was opgestaan, sprong er op, terwijl Raffles de kickstarter reeds had neergetrapt en met volle gas wegreed terwijl de knalpot heftig te keer ging en een blauwe benzinedamp verspreidde, achter de bruine, wegrazende auto aan.

De wagen had een voorsprong van een vijftig meters en Raffles zou die zeker spoedig hebben ingehaald.

Brand schreeuwde zo hard hij maar kon, om de aandacht te trekken van patrouillerende politieagenten, maar dat was niet eens nodig, want men schoot uit de auto naar hartelust uit het achterterraampje op de achtervolgende motorfiets.

Door het slingeren echter van beide voertuigen misten al de schoten en bij ieder huizenblok won Raffles een meter of twintig.

Niemand kon zeggen hoe dit zou zijn afgelopen, als niet een onverwachte gebeurtenis plotseling een einde had gemaakt aan de dolle rit, tenminste wat het tweewielige voertuig betreft.

Het was een van die kleine oorzaken,

die grote gevolgen plegen te hebben, en ditmaal beschaamd in een klein onaanzienlijk straathondje, dat dol van schrik onverhoeds de straat overstak.

Raffles kon het dier onmogelijk meer vermijden, het rijwiel slipte, Raffles sloeg over het stuur, het was alsof een nevel zich over zijn geest uitbreidde en alles werd donker om hem heen; Brand schoot als een pijl over hem heen en viel half op hem, terwijl het zo hardhandig geleende voertuig, aan zichzelf overgelaten, een paar malen over de kop sloeg, een lantarenpaal velde en toen als een rokend, vlammenspuwend, dodelijk gewond monster bleef liggen.

HOOFDSTUK IV.

HET LICHTSEIN

Brand had zo goed als geen letsel gekregen en was, over Raffles heen, vrij goed en veilig geland op een laag duwagentje, dat zijn val brak.

Hij was onmiddellijk weer overeind, boog zich over Raffles heen, nadat hij hem zo snel mogelijk had weggetrokken van de rokende machine, die als een levend wezen brullend te keer ging.

Juist op dat ogenblik sloeg Raffles de ogen op, trok het hoofd van Brand naar zich toe en fluisterde:

— Op het ogenblik ben ik niets waard, Charles, maar volg hen, tot iedere prijs!

— Maar, Edward, ik kan je toch onmogelijk...

— Doe wat ik je zeg! beval Raffles bijna heftig. Een jong, onschuldig meisje in de handen van die schurken laten, zou de grootste van alle misdaden zijn. Later kun je je om mij bekommeren. Ik heb niets gebroken. Vluc wat!

En Brand gehoorzaamde. Zo groot was de overmacht, die deze sterke geest op allen uitoefende, en zeker op Brand, dat hij niet langer aarzde, maar opsprong, en rondkeek naar middelen om de achtervolging voort te zetten.

Alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de achtervolgde auto nog niet geheel uit het oog was verdwenen.

Er reed juist een onbezette taxi voorbij en onder het rijden sprong Brand op de treeplank en schreeuwde de chauffeur toe:

— Volg die bruine auto daar met die zwart-gelakte bumpers. Een goede fooi als je de wagen niet uit het oog verliest.

De auto sprong als het ware vooruit, terwijl Brand het portier had openge maakt, na nog een blik te hebben geworpen op het groepje mensen, waaronder een agent van politie, dat zich om het lichaam van Raffles verdrong, toen viel hij naast de chauffeur neer en van dat tijdstip af was al zijn aandacht bepaald bij die grote, bruine wagen, die daar in pijlsnelle vaart zich een weg baande door het verkeer.

De politieagent intussen had, met de hulp van enige omwonenden, vrij spoedig de gevaarlijk brandende machine weten te blussen, terwijl anderen Raffles behoedzaam wat terzijde en vervolgens een apotheek binnen droegen, dat wil zeggen, een van die inrichtingen, drug stores geheten, die in Amerika de plaats innemen van de Europese apotheken, maar waar men nog veel meer dingen kan krijgen dan alleen geneesmiddelen. Hij was aan het hoofd gewond, want het bloed stroomde hem over het gelaat. Hij had de ogen weer gesloten, maar toch nam hij duidelijk alles waar wat er om hem heen gebeurde.

De agent had de motorfiets eens nauwkeurig bekeken en al heel spoedig het half geblakerde onderscheidingsteken ontdekt, waardoor het rijwiel zich kenmerkte als het eigendom van de Staat.

De agent was een man, die van combineren hield en zo stelde hij zich natuurlijk de vraag, door welke zonderlinge samenloop van omstandigheden deze keurig geklede heer, die in het geheel geen uniform droeg, noch zelfs de pet van telegrambesteller, op het zadel van dat rijwiel was beland.

Hij trad de apotheek binnen, wierp een vluchtige blik op de gewonde, die op

een rustbank in een achtervertrek was neergelegd, wandelde toen rustig naar de telefoon en belde het naastbijgelegen ziekenhuis op.

Dat was het Claridge-hospital.

De agent was een zeer bedaard man, sprak rustig, hing de microfoon op de haak, wandelde naar de rustbank, boog zich over Raffles heen en vroeg met duidelijke, harde stem:

— Hoe voelt u zich?

— Miserabel, ellendig, slap als een vaatdoek, bekende Raffles met een zeer flauwe glimlach.

— Hoe is dat ongeluk zo gekomen?

— Er liep mij een kleine hond in de weg en door hem te willen ontwijken, begon ik te slingeren, kwam in aanraking met de trottoirband en viel.

— En hoe kwam u aan dat rijwiel?

Raffles keek de ordebeewaarder even onderzoekend aan, en antwoordde toen zuchtend:

— Tja, daar zit natuurlijk de kneep. Ik zou u natuurlijk kunnen zeggen, dat ik het rijwiel onbeheerd heb aangetroffen en het naar het hoofdkantoor van de post wilde terugbrengen, maar ik geloof niet, dat u dat zou geloven. Is het wel, agent?

— Neen, ik denk het niet, antwoordde de agent stroef. Een vreemde zaak.

Raffles deed zijn ogen weer dicht. Hij voelde zich op dat ogenblik werkelijk slap en machteloos.

De agent scheen even besluiteloos te staan, en haalde toen de schouders op, dreef de nieuwsgierigen, die nog altijd in de winkel, voor de deur van het achtervertrek, rondhingen, met een paar krachttermen en een gebaar naar buiten en wachtte, op de stoep staande, tot de auto zou komen van de geneeskundige dienst.

Die was er reeds binnen een paar minuten; Raffles werd op de draagbaar gelegd en met brancard en al in het binnenste van de auto geschoven. Twee verplegers met een witte jas over hun uniform, namen aan weerszijden van hem

plaats en toen zag hij met een zucht ook de agent instappen en naast de chauffeur plaatsnemen.

De tocht over het gladde asfalt duurde ten hoogste vier minuten, toen reed de wagen onder een poortgewelf door en stond stil op de binnenplaats van wellicht het grootste ziekenhuis van geheel New York, ontstaan door de weldadigheid van Carnegie, de multi-milliardair.

De laconieke agent verliet Raffles ook niet, toen men hem op de draagbaar de vestibule binnendroeg en hem daar voorlopig neerzette.

Hij bleef er ook bij toen men de kleren van Raffles doorzocht en een portefeuille vond, waarin wel geld werd aangetroffen, en zelfs vrij veel geld, maar niet het minste spoor van een naam of een adres.

— Ik zie u daar zo zielig tobben, merkte Raffles glimlachend op. Ik houd er niet van om mijn naam en adres bij mij te dragen. Een soort fatalisme. Ik heet graaf Palmhurst, en mijn laatste verblijf was in het Majestic hotel.

Het effen, brede gezicht van de kalme agent vertoonde zo klaarlijk een uitdrukking van ongeloof, dat niemand zich daarin kon vergissen. Men stelle zich voor: een graaf, die een rijwiel zou stelen, dat het eigendom was van de Posterijen! Het was te dwaas om alleen te lopen.

Toch noteerde hij de naam en maakte zich gereed om te vertrekken, met de opmerking tot de hoofdverpleegster:

— Ik zou op deze man letten, als ik u was. Ik denk, dat de politie wel een appeltje met hem te schillen zal krijgen. Die zaak met die motorfiets moet worden opgehelderd. De man, die achterop zat, is er ook ineens van door gegaan.

— Nu, hij zal niet weglopen, zei de hoofdverpleegster vergoelijkend, met 'n blik op het bleke gelaat van Raffles. Ik geloof dat hij er lelijk aan toe is. Wij zullen hem naar een kamer op de vierde verdieping brengen.

— Kan hij verhoord worden, zuster? vroeg de agent nog.

— Als u over een uur terugkomt, welzeker, dat geloof ik haast wel. Maar als hij mocht slapen, zult u moeten wachten.

De agent salueerde, draaide zich op zijn hielen om, wandelde op zijn bedaarde, rustige manier de vestibule uit en was het volgende ogenblik weer zijn plicht aan het doen op straat.

En nu volgden de gewone ceremoniën die meestal plaats vinden als iemand, die het betalen kan, een ziekenhuis wordt binnengebracht.

Vervolgens werd Raffles ontkleed, nadat de hoofdverpleegster de dienstdoende geneesheer had geroepen, die een vrij ernstige hoofdwonde constateerde en enige rake kneuzingen aan armen en benen, die bloedende schaafwonden hadden veroorzaakt, welke verbonden moesten worden.

Raffles liet met een gefronst voorhoofd dit alles toe, en toen de dokter zijn voorschriften had gegeven en wilde heengaan, stelde Raffles de wel wat vreemd klinkende vraag:

— Aan welke zijde van het ziekenhuis lig ik hier?

— Aan de oostzijde, mijnheer...

— Graaf Palmhurst, voltooid Raffles kortaf. Op welke verdieping?

— De vierde.

— Is dat de hoogste?

— Neen, er zijn zes verdiepingen, antwoordde de verpleegster verbluft.

— Ik dank u, zei Raffles en draaide het hoofd op het sneeuwwitte kussen om, zich blijkbaar gereed makend te gaan slapen.

Men liet hem alleen.

Maar al had Raffles de ogen gesloten, hij sliep niet. Zijn gedachten vlogen Brand achterna op diens gevaarvolle tocht dwars door New York.

Zou hij zelf kunnen helpen?

Alles in hem hunkerde naar daden.

Toen gingen zijn blikken naar de kast,

met haar witgelakte deur, waarin men zijn bovenkieren had weggehangen.

Alle zakken waren doorzocht en geleidigd en de inhoud bevond zich thans in de kluis van de geneesheer-directeur.

Maar, en Raffles moest glimlachen, die zachte verpleegstershanden hadden wel een en ander overgeslagen, dat ook niet in de zakken had gezeten.

Er was een plekje dicht bij de oksel, tussen voering en stof, waar zich een zeker klein zakje bevond, onvindbaar voor de niet ingewijden, en daarin zat weer een zeker poeder, en dat was het, wat Raffles die glimlach had ontlokt. Hij wist, dat hij vrij veel bloed had verloren, dit had hem duizelig en wee gemaakt, maar een klein snuffje van dat kristalachtige poeder, in water opgelost, zou wonderen verrichten, als hij dat wilde.

Hij luisterde even aandachtig en toen alles volmaakt stil bleef, wierp hij de dekens van zich af, stak haastig het kleine vertrek over, draaide de sleutel om in de kastdeur en liet snel zijn vingers tastend gaan over de kieren, die daar hingen, met een mist voor de ogen en verplicht om zich met een hand vast te houden aan de kastdeur.

Hij vond wat hij zocht, liet wat van het poeder in een glas vallen, vulde dat onder de kraan van de vaste wastafel, wachtte ongeduldig tot het poeder was opgelost en dronk het glas leeg.

Hij sloot de kast weer, wankelde naar zijn bed terug en liet er zich op neer.

De dag verstreek, de dokter kwam hem nogmaals onderzoeken en mompelde met verbaasde blik iets tegen de verpleegster, die hem vergezeld, Raffles glimlachte en was zo verstandig zich zo ziek en ellendig te tonen, als hij maar kon.

Maar hoe goed die comédie ook gespeeld werd, 's middags kreeg hij een heel ander bezoek, dat niets met geneeskunde, maar gevaarlijk veel met gevangenis en opsluiting te doen had.

Het was een inspecteur van politie,

die verlof had gekregen, de gewonde te ondervragen, en zeer veel belang schen te stellen in de ontvreemde motorfets.

Raffles kreeg bij die gelegenheid ruimschoots de kans, te tonen, hoe ver hij het had gebracht, op het gebied der spontane fantasie.

Immers, enige uren waren meer dan voldoende geweest om het gehele geval te reconstrueren.

En het volgende was bekend geworden.

Men wist van de ontvoering van het jonge meisje, wat niet verwonderlijk is, na de schietpartij en nadat haar moeder, dodelijk ongerust, de politie op de hoogte had gebracht van de verdwijning van haar kind.

Natuurlijk was ook de jonge besteller zich komen beklagen, die zo hardhandig van zijn motorfiets was beroofd, maar veel verder was men dan ook niet gekomen op het bureau van politie, want volkomen vruchteloos gebleven, evenals nasporingen naar de bruine auto waren die naar de tweede man, die in gezelschap was geweest van de rijwieldief, zoals Raffles zich, tot zijn leedwezen, moest laten betitelen.

Maar één had men er tenminste; die lag zwaar gewond in een ziekenhuis en nu kwam inspecteur Mair eens informeren wat die man wel bedoeld had met zijn rijwielroof.

Raffles begon met niets anders te zeggen dan de waarheid; hij had die motor genomen om de auto van de gangsters te volgen.

— Wist u dan van te voren dat dat meisje ontvoerd zou worden, vroeg Inspecteur Mair nieuwsgierig.

Hier werd de eerste leugen noodzakelijk; Raffles kon moeilijk antwoorden, dat hij het vooruit geweten had.

— Ik zag die mannen het meisje met geweld in de auto sleuren en omdat ik wel hard kan lopen maar niet hard genoeg, om een auto bij te houden, had ik die motorfiets nodig. En daar die brave besteller mij stellig zijn motor niet goed-

schiks zou hebben afgestaan, was ik wel verplicht paardenmiddelen te gebruiken. Ik zal hem echter schadeloos stellen.

— U hebt als naam Graaf Edward Palmhurst opgegeven! ging Mair weer voort. Zullen we 't daar ophouden, of zult u nog veranderen?

— U gelooft niet, dat het mijn ware naam is? vroeg Raffles, met een pijnlijk gezicht.

— Dat geloof ik inderdaad niet, mijnheer. Dus... als u zich nog wilt bedenken...

— Er valt niets te bedenken, Palmhurst heet ik en mijn vriend heet Blunt.

Mair was langzaam van zijn stoel opgestaan, nog altijd met zijn blik op de gewonde gevestigd en zei rustig:

— Ik kom morgen nog eens terug. Voorlopig zullen zij u hier wel houden. Ik heb een idee, dat u helemaal geen Palmhurst heet, maar heel anders. Ik heb daar mijn redenen voor. En morgen hoop ik die te kunnen toelichten. Ik vrees, dat u van deze kamer wel regelrecht zult verhuizen naar een ander vertrek, dat minder gerieflijk is. Tot morgen dus!

— Mooi, dacht Raffles, toen de deur achter de inspecteur dichtviel, die man weet, of vermoedt althans wie ik ben. Hoe hij daarachter is gekomen, ik weet het niet, maar het is zo. Het zal dus tijd worden, dat ik hier verdwijn.

De dokter bleef gelukkig weg. De middag sloop traag voorbij, terwijl Raffles de kracht in zijn lichaam voelde terugkomen, snel en onweerstaanbaar. De schemering viel. Het werd vrij snel duister, en nu was er in het geheel niets

meer te zien, daarbuiten. Op de daarvoor vastgestelde tijd kreeg Raffles een bord versterkende bouillon en toen werd hij weer alleen gelaten.

Voortdurend hield hij de blik op de nachtelijke hemel gevestigd.

Het was precies zeven uur op zijn horloge, dat hij naast zich had neergelegd, toen eensklaps die duisternis, heel in de verte, voor een kort ogenblik verhelderd werd door een eigenaardig lichtschijnsel, dat deed denken aan een vallende ster. Onmiddellijk daarna verscheen het weer, toen nog eens en nog eens, een keer lang, twee keer kort.

Raffles lette zeer nauwkeurig op, terwijl zijn lippen zich zachtjes bewogen.

Aanvankelijk werd het S.O.S. teken gegeven, 'n paar malen achtereen, maar in geheime seinen, die alleen Raffles en Brand kenden.

En nu volgde er een korte, duidelijke en veelzeggende mededeling:

— Ik weet waar zij is, maar kan alleen niets doen. Kom, als je kunt, en voor het te laat is. Adres: Crescent Hall. Coney Island.

Dadelijk daarna werd alles weer donker, de sterrenregen hield op.

Raffles luisterde heel scherp toe, toen kwam hij opnieuw uit zijn bed, heel wat vlugger dan de eerste maal en liep op de kast toe, waar zijn kleren hingen.

Hij kleedde zich snel aan, overtuigde zich dat zich niemand in de gang bevond en sloop haastig, nu en dan stil houdend, om te luisteren, in de richting van de directeurskamer, waar de safe stond, met zijn revolver, en vooral met zijn geld.

HOOFDSTUK V.

CONEY ISLAND

De taxi reed met een snelheid, die de achterdocht en ook de toorn van menig verkeersagent opwekte, maar daarom kon Brand zich natuurlijk niet bekommeren.

Al zijn wilskracht en al zijn gedachten waren samengetrokken op het inhalen van die bruine wagen.

Een paar malen was hij zo dicht bij, dat Brand er reeds aan dacht, door roepen de aandacht van een patrouillerende politieagent op het voertuig te vestigen, dan weer geleek hij geheel uit het gezicht te zullen verdwijnen.

Toen kwamen er lange, brede, lege straten en de auto reed zo snel, dat de tamelijk wrakke taxi haar niet kon bijhouden en tenslotte gebeurde dat onvermijdelijke ook en half dol van woede moest Brand tenslotte constateren, dat hij het achtervolgde voertuig uit het oog had verloren.

— Stop maar! zei hij woest tot de chauffeur, het geeft toch niets meer.

— Misschien toch wel, mijnheer, zei de chauffeur met een knipoogje. Ziet u niets op de weg?

Brand keek naar het gladde, lichtgrijze asfalt. En toen zag hij plotseling een rij kleine, ronde vlekjes!

— Benzine! zei de chauffeur laconiek. Ik heb dadelijk gezien, dat zijn tank lek was!

— Je bent een kraan van een kerel! Natuurlijk, dat is mijn kogel geweest,

die de band miste. En weet je zeker, dat dat spoor van hun auto afkomstig is?

— Vast als een huis, mijnheer.

— Rijd dan maar vlug op, maar wees voorzichtig, want we hebben met desperado's te doen.

— Als u soms gangsters bedoeld, dan zult u wel gelijk hebben, mijnheer, want zij hebben al een paar maal op ons willen schieten! zei de chauffeur langs zijn neus. Daar gaat hij dan maar weer!

De auto reed weer voort, de straten werden weer drukker, zij staken de beroemde Broadway over, kwamen terecht in het uiterste zuiden van Manhattan, daar remde de chauffeur plotseling krachtig en zei opgewonden:

— Daar stappen zij net uit, mijnheer! U kijkt te laat, ze zijn al naar binnen!

Brand balde de vuisten toornig om deze nieuwe tegenslag.

Hij stond een ogenblik doodstil en spande al zijn krachten in, om een goed vervolg te vinden, het vervolg, dat Raffles zelf zou hebben toegepast.

Zij waren in dat gedeelte van New York, waar zich de grote kantoren van het zakenleven bevonden, gevestigd in de hoge wolkenkrabbers, downtown. Uit het bordje aan een hoekhuis bevestigd, zag Brand, dat deze straat Bridgestreet heette. Hij lette op het nummer van het huis, waarvoor de taxi was blijven stil staan en maakte door aftellen uit, dat het huis, waar de bruine wagen was blijven staan, nummer zes was.

— Blijf hier even staan, want misschien heb ik je nog nodig, beval Brand. Je hoeft me niet te wantrouwen, hier heb je vast vijf dollars.

De chauffeur stak met een tevreden geknor het geld in de zak en Brand liep zo onopvallend mogelijk naar de overzijde, tot op een plek, waar hij het huis, dat het nummer zes droeg, goed kon opnemen.

Hij stond in beraad wat hij nu doen moest, en stond op het punt de straat over te steken en eenvoudig aan te bellen, toen de deur weer openging, en drie mannen overhaast een jong meisje, dat half bewusteloos scheen te zijn, weer naar de bruine auto voerden, die op dat zelfde punt was blijven wachten.

Dit geschiedde op een afstand van bijna honderd meter en Brand begreep wel dat het volmaakt nutteloos zou zijn, uit de verte op het drietal te gaan schieten.

De bruine auto draaide niet, zoals hij nog een ogenblik gehoopt had, maar reed in dezelfde richting verder, waarschijnlijk met het doel om over de kade weer een straat te bereiken, die noordwaarts voerde.

Brand had waarschijnlijk nog nooit zo hard gelopen als bij die gelegenheid, toen hij naar de taxi terugvloog en de chauffeur toeschreeuwde, die ook al gezien had wat er gebeurde:

— Zij poetsen de plaat! Vluc er weer achteraan. Gelukkig schijnen ze niet gemerkt te hebben, dat hun tank lekt.

Brand sprong weer naast de chauffeur, en de achtervolging begon opnieuw, langs Bridgestreet en over de kade.

Zij bereikte deze, juist toen de bruine auto een hoek omsloeg, in een razende vaart de Fifth Avenue volgde en toen de richting insloeg naar de Brooklyn Bridge.

En hetzelfde spelletje van die ochtend herhaalde zich.

Nu eens was de bruine auto vlak bij en leunde Brand reeds uit het portier, om door schreeuwen de aandacht der

agenten en van de voorbijgangers op die auto te vestigen, met haar spoor van benzinedruppels, dan weer moest hij vrezende haar voor goed uit het oog te verliezen en twee malen zelfs had de chauffeur het alleen aan de aanwezigheid van dat benzinespoor te danken, vers nog en duidelijk waarneembaar, dat hij de schakers van het jonge meisje weer kon inhalen.

De man scheen nu ook wel begrepen te hebben wat er gaande was, maar hij sprak geen woord met Brand, een en al aandacht voor zijn stuurwiel en voor het achtervolgde wild, totdat hij plotseling uitriep:

— Ik geloof, dat ze niet verder kunnen, mijnheer! Hun tank zal wel helemaal leeg zijn.

Met een gebaar van woeste zegepraal trok Brand zijn revolver.

Hij was vastbesloten, van het wapen gebruik te maken, zodra die bruine auto zou stilhouden naast een benzinepomp.

Maar hij had te vroeg gejuicht.

Er gebeurde iets geheel anders en wel zo snel, dat alles al gebeurd was, vóór de chauffeur kans had gezien de auto in te halen.

Men was juist even de Brooklyn Bridge gepasseerd toen de bruine auto stilstond.

Juist reed er langzaam een taxi voorbij.

Er klonk een droge knal en de taxi-chauffeur tuimelde van zijn zetel.

Het portier van de bruine auto vloog open, twee mannen sprongen eruit en behoefden maar drie stappen te doen, om de zwaargewonde chauffeur weg te trekken, waarop een hunner zijn plaats innam.

Terzelfdertijd trok de tweede man, na het ontvoerde meisje in zijn armen te hebben genomen, het portier van de taxi open en sprong erin, terwijl de wagen reeds vaart had.

Het gehele voorval kon ternauwernood acht seconden in beslag hebben genomen.

Toch raakten de voorwielen van Brands taxi bijna de bumper van het gestolen voertuig en misschien zou de zaak hier reeds zijn afgelopen, als niet een al te hulpvaardige voorbijganger bijna zijn leven had geofferd door vlak vóór de taxi om te lopen, zodat de chauffeur, vloekend, zijn remmen moest aanzetten en er een kostbare tijd verloren ging.

Het ergste echter was, dat de vluchtende taxi benzine in overvloed had en ook geen spoor achterliet.

Verloor men haar ook maar éénmaal uit het oog, dan kon de achtervolging ook wel aanstonds worden opgegeven.

Maar de chauffeur bleek er een van het goede ras te zijn, een koppig heerschap, dat het er nu eenmaal op had gezet zijn doel te bereiken.

Hij negeerde dan ook volkomen alle verkeersseinen, liep een half dozijn keren gevaar, tussen twee vrachtauto's gekraakt te worden, maar hij had de vluchtende taxi nog steeds vast, toen deze reeds over een der bruggen reed, welke Brooklyn met Coney Island verbinden, het beroemde vermaakseiland met zijn reusachtig, permanent lunapark, dat werkelijk op de gehele wereld ongeëvenaard is.

En toen kreeg Brand een goede inval, door aan de chauffeur te vragen:

— Heb je bijgeval wel eens gehoord van een zekere Temper Sam?

— Dat is nog al glad, mijnheer! antwoordde de man met 'n brede grijns. Ik ken hem zelfs 'n beetje. Ik heb hem een paar malen gereden, maar dat was toen hij nog niet zijn eigen auto had. Wie zou in New York Temper Sam niet kennen?

Plotseling maakte hij zulk een onverhoedse beweging, door met zijn rechterhand op zijn voorhoofd te slaan, dat het stuur hem bijna ontschoten was en de taxi een gevaarlijke slingering maakte.

— Stommerd, driewerf vervloekte ezel die ik ben! Maar het is ook een beetje uw schuld. U had me dat veel eerder

moeten vragen! Daar in Bridgestreet op No 6 woont Jimmy Rose, bijgenaamd Cherio, dat is een dikke vriend van hem. Een groter bandiet hebt u in uw hele leven nog niet gezien! En Cherio heeft hier op Coney Island zijn bungalow, een pracht van een villatje, dicht bij de kust en helemaal afgezonderd.

— Weet je dat volkomen zeker? vroeg Brand opgewonden.

— Beslist! schreeuwde de chauffeur, bijna dansend op zijn zetel. Dan brengen ze het meisje daar ook heen; Cherio heeft dat smerige werk meer bij de hand gehad! Maar als dat zo is, mijnheer, dan krijgt u een lelijke pijp te roken, en dan zou ik bijna raden: Steek uw handen niet in dat wespennest! Crescent Hall, zoals die bungalow heet, is een heel oud huis en het zit zo stikvol trucs als een boerenmik met krenten. En u kunt niet eens politie er bij halen, want lang voordat die binnen is, hebben ze het arme kind al weer ergens anders heengebracht, waar u haar toch niet kunt vinden, of gemold... Cherio staat voor niets, als men hem het vuur na aan de schenen legt. Die is bijna nog erger dan zijn vriendje Sam Rice. Ik dring me niet in uw zaken, mijnheer, maar kan Cherio dat meisje voor zichzelf hebben bestemd? Dan kan ik net zo goed weer omdraaien, want dan is ze verloren!

— Neen vriend, ik vrees dat ze bestemd is om de prooi te worden van Sam Rice.

De chauffeur slaakte een opgewonden kreet en riep:

— Dan hebt u nog een kleine kans!

— Hoezo? vroeg Brand, zijn hand op de arm van de chauffeur leggend.

— Ik weet beslist dat Temper Sam vandaag op het politiebureau is ontboden. Mijn broer is politie-agent, en die vertelt me wel eens wat.

— Toch niet voor deze zaak?

— O neen, dat doen ze zo gauw niet. Het is voor een ding van veel minder belang. Wapens dragen of zo, of een

kleine smokkelzaakje. Hij moest om 2 uur komen opdagen en het is nu al half twee.

— Maar, hoe lang houden ze hem daar?

— Op zijn minst een hele middag en misschien langer... Waar is de auto?...

De chauffeur maakte een beweging van schrik. De kleine auto was nergens meer te zien!

Door hun opgewonden gesprek hadden zij het voertuig laten ontglippen!

Brand maakte een beweging van wanhoop en zei:

— Het is onze eigen schuld! Maar je sprak van een bungalow, van Crescent Hall, weet je die te vinden?

— Zelfs in het donker zou ik het vinden, mijnheer. Het is een soort bezienswaardigheid; niet het huis zelf, maar de overblijfselen van een oude abdij, die nog uit de Engelse tijd moet stammen, en die door de Sioux-indianen in brand is gestoken. Maar in deze tijd van het jaar is het er nog heel stil. Maar maak vooral voort, mijnheer, want als ze haar daar vasthouden, daar in dat vervloekte huis van Jimmy Rose, dan geef ik geen cent voor haar leven. Daar kunnen ze met haar doen wat ze willen en ze kunnen haar zelfs helemaal wegmoffelen. Ze zeggen, dat er geheime gangen zijn, die in verbinding staan met de zee, maar van mij weet u dat niet, denk erom!

— Breng er mij dan zo dicht en zo gauw mogelijk bij, vriend, drong Brand aan. En dat kan ik je wel waarborgen, als ze er werkelijk is, dan zullen ik en mijn vrienden haar ook weten te bevrijden, al zou dat huis erger zijn dan de hel. Is het ver hier vandaan?

— Nog zowat een uur rijden, mijnheer.

— Waar ligt het ergens?

— Vlak bij Brighton Beach, aan de zuidzijde. Het eiland is daar woest en onherbergzaam, heel anders dan aan de kant, waar villa's staan. Ze zeggen dat het in de tijd van de dranksmokkel een echt smokkelaarsnest is geweest en dat

daar voor miljoenen drank aan land is gebracht, die op een geheimzinnige wijze verborgen werd.

Er werd verder niet veel meer gesproken.

Brand zat in gedachten verdiept en keek slechts nu en dan uit het portier-raam.

Zo bemerkte hij hoe zij langs het beroemde Lunapark reden, kilometers ver, langs de reusachtige staketsels van de wonderlijk gekronkelde rutsbanen, de monsterachtige grote lachhuizen, de talloze Vrolijke Raderen, en andere uitvindingen, ontsproten aan het vindingrijk brein van een man, die nauwkeurig wist hoe men het huidige mensdom moet vermaken.

Vervolgens reed de auto langs enorme parkeerterreinen, en toen moest de chauffeur noodgedwongen wel stoppen om benzine in te slaan.

Er gingen een kostbare vijf minuten mee heen, maar het deed er thans niet zoveel meer toe, nu de auto toch uit het gezicht was geraakt.

Maar het was met een vreselijke onzekerheid, dat Brand het verdere van de weg aflegde.

Was de chauffeur wel zeker van zijn zaak, kon hij zich niet vergissen?

Zijn vuisten balden zich woedend, als hij er aan dacht, dat het meisje misschien naar een geheel ander huis zou zijn vervoerd, en hij dus veel te laat zou komen.

Wat later verliet de taxi de brede weg, die geheel Coney Island doorsnijdt, van West tot Oost, en 't landschap veranderde eveneens.

Zij kwamen langs bossen, hoofdzakelijk uit pijnbomen bestaande, de huizen werden hier schaars, en eindelijk, bijna plotseling, zagen zij, op een hoog punt gekomen, de zee voor zich.

De chauffeur draaide zijn remmen aan, strekte de hand uit, en zei eenvoudig:

— Daar is het huis, dat is Crescent Hall!

HOOFDSTUK VI

HET EENZAAME HUIS

Brand moest uitstappen, om het huis goed te kunnen zien, want de voorzichtigste chauffeur had zijn wagen geplaatst achter een beschuttend scherm van groen, struikgewas en schrale bomen.

Hij moest zich dus eerst een weg banen door een deel van dat natuurlijke scherm, en toen zag hij, op een afstand van omtrent een halve kilometer, en bijna veertig meter lager, een huis van witgekalkte baksteen, dat inderdaad in niets geleek op de moderne huizen van de reuzenstad New York.

Het was als het ware op de rand van een klip gelegen, maar zelfs bij hoog water konden de golven van de Atlantische Oceaan, het onmogelijk bereiken.

Voor het huis langs liep een smal rotspad, en er achter een wat bredere weg, een grintweg waarschijnlijk, en het was daar, dat de uit het oog verloren taxi stond, geheel verlaten, in de schaduw van een grote kastanjeboom.

Het huis stond daar geheel eenzaam, als een wachtpost.

Het maakte een sombere indruk, zelfs nu, op dat ogenblik van de dag en terwijl de zon nog tamelijk hoog boven de westerkim stond.

De taxi moest enige moeite hebben gehad, om die achterweg te bereiken, die vol kuilen en gaten bleek te zijn.

Wat verderop, en ook verder van de oever gelegen, waren de overblijfselen te zien van wat eruit zag als een voormalig klooster.

Hele brokken muur stonden nog over-eind, meterdik, en Brand meende ook een poortje te zien.

Hij keek links en rechts, maar nergens zag hij een tweede huis, en dat was geen wonder, want de plek was hier weinig aantrekkelijk, rotsachtig, kaal, grauw, en van bomen en planten bijna geheel ontbloot, op enkele afzonderlijke staande kastanjes en iepen na, maar dat waren dan ook ware reuzen in hun soort. Nadat Brand dit alles had opgenomen keerde hij naar zijn taxi terug en vroeg:

— Kan men hier in de buurt telefoneren?

— Wat noemt u in de buurt? Ik za minstens tien minuten moeten rijden. Het is hier een afgelegen plek, zoals u ziet.

— Als men op Coney Island naar Crescent Hall vraagt, kan iedereen u dan de weg wijzen?

— Het kleinste kind!

— Rijd mij dan naar een plek, waar ik kan telefoneren; maar dat is waar ook, geloof je dat men hier vuurpijlen verkoopt?

— Vuurpijlen? herhaalde de chauffeur stom verbaasd. Maar wacht eens, wel zeker! Dicht bij het Lunapark is een zaak, waar ze die rommel verkopen, allerlei vuurwerk, allerlei soorten voetzoekers, zevenklappers, waar je heel wat keet mee kunt maken. En echte vuurpijlen ook, zoals ze voor seinen gebruiken!

— Dat is wat ik nodig heb, zei Brand laconiek. Vooruit dus.

De auto moest eerst een tiental meters achteruit rijden, kon daar pas omkeren en reed toen zo snel mogelijk terug, stilsthoudende voor een garage; het was daar, dat Brand telefoneerde naar Henderson, en hem bevel gaf zich dadelijk bij hem te voegen.

Toen moest hij weer instappen, nog verder terug, tot de chauffeur hem afzette voor een bazar, en het was daar, dat Brand tenslotte afscheid nam van de brave kerel en hem beloofde op een wijze, die de chauffeur tot de overtuiging bracht, dat dit een van de voordeligste dagen uit zijn hele leven, achter het stuurwiel was geweest.

Brand begon met zich in de winkel een groot aantal vuurpijlen aan te schaffen, die inderdaad wel iets geleken op de toestellen, die men gebruikt aan boord van schepen, wanneer deze in nood verkeren.

Zij waren alleen veel minder krachtig, maar Brand vertrouwde toch, dat Raffles ze zou kunnen zien, tenminste wanneer het raam van zijn kamer in het ziekenhuis uitzag naar het Zuidoosten.

Hij gaf het pakje met de vuurpijlen af aan de kellner van een restaurant, en liep toen te voet terug, tot aan de plek, waar de auto zoeven had stilgestaan, voortdurend nauwkeurig achtslaande op zijn omgeving.

Er reden hem enige auto's tegemoet, maar het waren geen taxi's, dus die moest zich nog op dezelfde plek bevinden of langs een andere weg zijn gegaan.

De jongeman voelde zich eenzaam, besluiteloos en onzeker van zichzelf, toen hij opnieuw door het scherm van struiken naar het eenzame, sombere huis keek.

Hij wist, dat er nog enige uren zouden moeten verlopen, voor Henderson zich bij hem zou kunnen voegen en Raffles zou natuurlijk, wanneer hij het sein zou opmerken, nog weer later komen, als

hij tenminste kwam, en het hem niet belet werd door omstandigheden buiten zijn wil.

Het meest plaagde hem de gedachte, dat dat arme meisje daar in dat huis zat opgesloten, overgeleverd aan haar vijanden, terwijl hij alleen niets zou kunnen doen, zolang de duisternis niet was ingetreden.

Want het huis was zodanig gelegen, dat men het overdag onmogelijk kon naderen, zonder dat het werd opgemerkt.

Er was nog een zwakke troost, het gelukkige toeval had gewild dat Sam Rice zich bij de politie had moeten voegen, en hij was een veel te sluwe booswicht, om aan die oproep geen gevolg te geven.

Cherio en zijn kornuiten zouden dus het meisje stellig met rust laten, zolang de gevreesde chef niet was komen opdagen.

Brand tuurde wat hij kon door de struiken, zeker wel een half uur achter elkaar, zonder dat zich daarginds iets bewoog. Men zou hebben kunnen denken, dat het huis geheel verlaten was, als daar die taxi niet had gestaan, om welk voertuig zich niemand meer scheen te bekommeren.

Dat de schurken nog verder zouden zijn gegaan met hun gevangene, leek Brand volkomen buitengesloten.

Zij hadden dan te voet het pad verder moeten volgen, en dat zou veel te gevaarlijk zijn geweest, want op zee bevonden zich nog vrij wat pleziervaartuigen, en vandaar kon men die weg zeer goed zien, en alles gadeslaan wat er zich afspeelde.

Toen de schemering begon te dalen, hield Brand het op zijn eenzame uitzichtpost niet langer uit.

De stilte en de somberheid van dat huis beangstigde hem.

Hij gevoelde een onweerstaanbare aandrifft om te handelen, iets te doen, iets te wagen óasnoods.

Langzaam verliet hij de plek, vanwaar hij Crescent Hall had gadeslagen, keerde terug naar het restaurant, bestelde daar iets, vroeg het in bewaring gegeven pak terug en begaf zich daarmee naar een stil plekje van het strand.

Het was bijna geheel donker, toen hij daar aankwam en zijn vuurpijlen begon te ontsteken, met de wetenschap, dat de schurken ze waarschijnlijk ook wel zouden zien, en toch niet in staat een ander middel te bedenken, om zich met Raffles in verbinding te stellen.

Zeker hij had kunnen telefoneren, maar de boodschap zou zijn aangenomen door een verpleegster; hij had een telegram kunnen zenden, maar ook dat zou men wellicht geopend hebben; het had argwaan kunnen wekken en Raffles in een nog lastiger positie kunnen brengen. Brand begreep zeer goed, dat de politie zich met de zaak zou bemoeien na die brutale roof van het motorrijwiel der Posterijen.

Nadat hij zijn boodschap had afgeleind, liep hij weer terug naar zijn schuilhoek, ditmaal in een bijna volkomen duisternis, slechts nu en dan verhelderd, wanneer de maan achter de wolken te voorschijn kwam.

Toen hij het scherm van groen bijna bereikt had, moest hij plotseling haastig terzijde springen en vlug wegduiken achter een bosje, want van de zijde van het huis naderde zeer snel een auto. Blijkbaar de taxi, die zo langdurig voor het huis had geparkeerd gestaan.

De wagen reed met halfgedempte koplampen en in een sneltreinvaartje, en werd klaarblijkelijk bestuurd door iemand, die hier de omgeving op een prik kende.

Voor zover Brand kon waarnemen, zat er maar een enkele man in de wagen, maar van zijn gezicht kon hij niets onderscheiden.

Hij wachtte, plat liggend op de grond, totdat er van het motorgeronk in de stilte niets meer te horen was, toen

stond hij op en liep vastberaden in de richting van Crescent Hall, waarvan de omtrekken zich vaag aftekenden tegen de avondhemel.

Van enig licht was geen spoor te bemerken.

Hij raadpleegde de radiumwijzers van zijn horloge.

Er zou nog bijna een uur moeten verlopen, alvorens Henderson kon aankomen, op de plek, die hij hem nauwkeurig beschreven had, bij het struikgewas en het grote rotsblok, waar hij die gehele namiddag al wachtende en spiedende had doorgebracht.

En in dat uur wilde hij iets doen, iets onderzoeken en als het moest, zelf handelend optreden, want dit werkeloos toezien, begon duchtig aan zijn zenuwen te knagen.

Misschien kon hij wel vast een deur of een venster openen en zo de weg effenen voor Raffles en Henderson, of voor de laatste alleen, want Brand was vastbesloten, het meisje te redden, zolang het nog tijd was, ook al zou hij het zonder de hulp van Raffles moeten doen.

Als de reus hem terzijde stond, kon hij het gemakkelijk op nemen tegen zes man, en zoveel waren er zeker niet, daarginds in dat huls.

Terwijl hij zo naderbij sloop, zich diep bukkend, om te vermijden, dat zijn bovenlijf een silhouet zou vormen tegen de lucht, bemerkte hij op zee een lichtspel, dat zijn aandacht trok.

Hij zag beurtelings een groen en rood licht, die afkomstig moesten zijn van een schip, dat niet ver van de kust manoeuvreerde en waarschijnlijk een ligplaats zocht.

Het vaartuig kon niet groot zijn, te oordelen naar de afstand tussen de bak- en de stuurboordlamp en naar de snelheid, waarmede het zich wendde.

Ook hoorde Brand een zwak motorge-roffel, dat telkens op hield, alsof de machine herhaaldelijk op gang werd gebracht en stopgezet.

Het kwam hem voor, dat het scheepje zich op nauwelijks een kabellengte afstand van het huis kon bevinden en er nu recht op aan stevende.

Plotseling werd alles donker en de motor zweeg voorgoed. Er klonk een geluid, alsof er een ankerketting door een kluisgat liep en toen werd het stil.

Het was duidelijk, dat het scheepje een ligplaats had gekozen in de kleine baai of inham, die Brand reeds had opgemerkt, en die ten dele aan het oog werd onttrokken door een geweldig grote klip, die bij vloed slechts voor een klein deel onder water liep.

Brand had onmogelijk kunnen zeggen waarom dat zo was, maar die schijnbaar zo onbeduidende gebeurtenis prikkelde hem tot nog meerdere spoed en wakkerde zijn begeerte aan, desnoods geheel alleen op te treden.

— Misschien willen ze haar wel opnieuw naar een andere plek brengen, en dat zal ik voorkomen, al moest ik er het loodje bij leggen, bromde hij voor zich heen. Raffles zou immers juist hetzelfde hebben gedaan.

Hij liet zich heel voorzichtig van de helling der klip afglijden en bereikte zo het strand.

— Ik geloof, dat nu het ogenblik is aangebroken, waarop ik het gelezene in mijn jongensboeken in practijk kan brengen, en een weinigje voor Edelhart zal moeten spelen en moge Gustave Aimard het mij vergeven.

Brand wierp zich voorover en begon op zijn buik naar het grote rotsblok te kruipen, dat een deel van de baai aan zijn oog verborg. Binnen tien minuten had hij de voet van die klip bereikt.

Hij kroop er om heen en daar lag, op nog geen veertig meters afstand van hem verwijderd, zachtjes schommelend en rijdend op zijn ankerketting, een zilvergrijs geschilderd, fraai luxe jacht, van ongeveer zestig ton.

Er was geen levende ziel aan boord te bespeuren en alle lichten waren nu ge-doofd.

De maan kwam juist tussen twee volken doorgluren en haar licht was krachtig genoeg om hem de naam van het jacht, met blinkende koperen letters aan de boeg bevestigd, te doen onderscheiden.

« Hawk » heette het vaartuig.

— Zij is het mompelde Brand voor zich heen. Het is de boot van die schurk van een Cherio, en zij zal moeten dienen om het ontvoerde meisje aan boord te nemen.

Op dit ogenblik klonk er een zwak riemgeplas en het volgende ogenblik kwam een klein vletje van achter het prachtige jacht te voorschijn, en zette, door twee man geroeid, koers naar de kust.

Het vaartuigje werd bestuurd door een derde man, die achterin stond en de helmstok hanteerde.

Hoe Brand ook tuurde, hij kon deze man niet herkennen, maar het was duidelijk, dat hij zich naar het duistere, eenzame huis begaf, daar op de klip.

Terwijl Brand hier nog aan dacht, was het vletje al verdwenen, opgeslokt als het ware door de nacht en toch hoorde hij hoe de riemen zachtjes piepten in de dollen, en hoe de bladen van de riemen zacht klotsend in het water neerkwamen.

Waarschijnlijk was het vaartuigje achter een kleine kaap verdwenen, die de linkeroever van de inham vormde. In ieder geval zag Brand er niet meer van.

Een ogenblik dacht Brand er aan zich in zee te werpen en naar het jacht te zwemmen, om zich te vergewissen van hetgeen er omging, maar toen bedacht hij, dat hij ten eerste Henderson zou kunnen mislopen, en ten tweede zou men zijn nadering waarschijnlijk zien en hem eenvoudig neerschieten.

Neen, het was veel beter om te zien waar die mannen bleven, die daar met het vletje naar de wal waren geroeid.

Zo snel hij maar kon, kroop hij terug naar het kronkelende pad, dat langs de helling van de klip naar het huis voerde,

wipte het struikgewas in en liet zijn blikken over zee en strand gaan, maar hoe hij ook tuurde, van het scheepje, noch van de mannen was iets te bespeuren!

— Dat is kras! mompelde Brand verbluft. Waar kunnen zij zo snel gebleven zijn? Het strand is hier volkomen vlak, en ik zie die kerels ook niet in de omtrek van het huis. Ik moet er het mijne van hebben!

Hij baande zich door het struikgewas heen een weg, tot dicht achter het huis. Nog altijd geen enkel lichtschijnsel en niet het minste gerucht! Zwaar en dreigend rees daar de achtergevel voor hem op, van hem gescheiden door de achterweg vol gaten, waar de taxi had gestaan.

De maan stond zo, dat de achtergevel geen licht ontving; Brand waagde het erop, was met twee sprongen over de weg en stond nu bij een der met zware luiken gesloten ramen.

Brand betastte dat luik, en maakte een beweging van ongeduld. Aan werktuigen had hij niets anders bij zich dan een klein zakmes en een tandenstoker, en zelfs voor een zo voortreffelijk leerling van John Raffles was dat wel wat heel weinig, om zulk een zwaar luik te openen, met vingerdikke bouten beslagen. En zo waren alle ramen.

Brand keek naar beneden.

Van een kelderraam was nergens iets te bespeuren.

Hij schoof zich behoedzaam langs de achtergevel; overal dezelfde ramen, dezelfde duimdikke luiken, stevig en on-aantastbaar.

Zo bereikte hij de hoek, keek er omheen en trok haastig zijn hoofd weer terug.

Daar, op nauwelijks twintig meter afstand, in de schaduw van een kreupelbosje stonden een zestal mannen bijeen, die daar kalm met elkaar aan het praten waren, en voor iemand, die niet op de hoogte was, leverden zij een zo vreedzaam schouwspel op, alsof het rus-

tige burgers waren, leden van een sociëteit, die het over de oorlog in Korea hadden.

— Vervloekt! mompelde Brand voor zich heen. Waar komen die kerels zo plotseling vandaan? Ik heb er zes of zeven geteld! Charles Brand, als niet alle voortekenen bedriegen, dan wordt dit een karweitje, zoals je er in lang geen hebt opgeknapt. Die zijgevel is dus ook verboden terrein voor mij. Laten wij dan de andere kant maar eens gaan opnemen.

Hij schoof zich weer vlug langs de achtergevel, langs de andere hoek, en daar wachtte hem opnieuw een teleurstelling; deze gevel had maar een enkel raam, en dat bevond zich op minstens zes meter van de grond.

Weliswaar had het geen tralies, maar wat hielp dat, nu hij er toch niet bij kon?

Toen viel de blik van Brand op de zware kastanjeboom, die op wel vier meter afstand van het huis stond, en onmiddellijk was zijn plan gemaakt.

Hij drukte zijn pet wat steviger op zijn hoofd en trachtte de stam te omvatten.

Al weer een teleurstelling!

Want Brand was een voortreffelijk gymnast en een uitmuntend klimmer, maar de stam was zo dik, dat hij hem onmogelijk kon omvatten, en de onderste, zware tak was buiten zijn bereik.

Toen bedacht hij, dat hij althans een sterk touw bij zich had, van enige meters lengte!

Hij wist dit om de tak te slingeren, trok er zich aan op, sloeg zijn been om de tak heen, bergde het touw weer op, en kon nu gemakkelijk verder klauteren, totdat hij zelfs hoger was dan het venster, dat tot zijn grote blijdschap half openstond!

Hij schoof zich zover mogelijk vooruit op de tak, die gevaarlijk begon te zwiepen, maar tegelijkertijd daalde, en het

raamkozijn binnen het bereik van zijn greep bracht!

Hij klemde er zich aan vast, de tak zwiepte met een luid geruis van bladeren weer omhoog, Brand hees zich aan het

kozijn op, zag een stikdonker vertrek voor zich, klauterde naar binnen en kreeg het volgende oogenblik een zo geweldige slag op het hoofd, dat hij het bewustzijn verloor en neertuimelde.

HOOFDSTUK VII

AAN BOORD VAN DE HAWK

Henderson had met zijn auto zo snel gereden als hij maar kon, maar er zijn in New York nu eenmaal zeer grote stadswijken, waar men zelfs met het snelste van alle vervoermiddelen slechts voetje voor voetje vooruitkomt en er gingen dus een paar uren mee heen, voor hij eindelijk de wagen kon neerzetten in de garage van hetzelfde restaurant, waar Brand zijn vuurpijlen had afgegeven, waarna hij in de duisternis te voet verder ging.

Hij kende dit gedeelte van Coney Island volstrekt niet, bovendien was het donker, maar de aanwijzingen van Brand waren zo duidelijk geweest, dat hij zich geen oogenblik vergiste of aarzelde, en na bijna een half uur lopens het grote rotsblok bereikte en het scherm van bladeren en struiken, dat Brand hem had genoemd.

De reus hield zijn schreden in, spiedde behoedzaam rond, floot heel zachtjes

een wijsje, dat al menigmaal als herkenningsteken dienst had gedaan, en noemde toen op zachte toon een paar malen de naam van Brand.

Alles bleef echter stil en hij hoorde niets dan het ruisen der bladeren en het eentonig gesuis van de branding op de klippen.

— Wat is dat nu? bromde Henderson ongerust. Ik ben zelfs al tien minuten over mijn tijd! Er zal mijnheer Brand toch geen ongeluk overkomen zijn?

Plotseling deed hij een stap terzijde, toen nog een, totdat het scherm van bladeren hem geheel verborg.

Hij had schreden gehoord en dat waren schreden van een man, die liefst niet gehoord wilde worden.

Het volgende oogenblik schoot zijn lange arm uit, greep de late wandelaar bij de hals en siste hem toe:

— Pas op, als je geluid geeft, schurk! Dan knijp ik die hand dicht, en dan heb

je voor het laatste hier rondgezworven. Wie ben je?

— Dat zal ik je zeggen, James, als je me even wilt loslaten, klonk een stem uit de duisternis, die Henderson onmiddellijk zijn greep deed staken en verschrikt deed fluisteren:

— Mylord! O, ik stomme ezel! Heb ik u pijn gedaan?

— Dat wil zeggen, dat je me bijna gesmoord hebt, hijgde Raffles. Maar ik neem het je niet kwalijk, James. Het bewijst dat je weet waar het hier om gaat! Waar is mijnheer Brand?

— Dat vraag ik mezelf ook af, mylord. Hij had me hier ontboden, ik weet zeker, dat het de juiste plek is, maar ik heb hem niet gezien en niet gehoord. Maar Mylord, ik zie daar een verband om uw hoofd! Bent u zwaar gewond?

— Het heeft niets om het lijf, James en ook dat verband kan er spoedig af. Ik heb wat van mijn poedertje ingenomen en het had zijn bekende uitwerking! Maar het is nu niet de tijd om praatjes te houden, James. Wij moeten weten wat er van mijnheer Brand geworden is. Ha, daar zie ik het huis, waarvan hij mij gesproken heeft. Je weet immers, dat mijnheer Brand mij seinen met vuurpijlen heeft gegeven?

— Ja mylord, mijnheer Brand heeft me dat meegedeeld en ik vond het gevaarlijk genoeg, als ik het zeggen mag. De tegenpartij kan het immers ook hebben opgemerkt.

— De seinen, James, niet hun betekenis.

— Dat is al erg genoeg, meende de reus. Waar is mijnheer Brand nu?

Raffles gaf geen antwoord. Zijn blikken waren strak op het huis gevestigd, waarvan hij de achtergevel en een groot stuk van de zijgevel kon zien.

Plotseling greep hij Henderson bij de arm, en fluisterde heel zacht:

— Suust...! Geen woord! Kijk daar eens!... Daar vliegt een tak van een kastanjeboom omhoog, dàar, kijk!

— Waarempel, fluisterde Henderson opgewonden. Een man klemt zich vast aan het raamkozijn, nu is hij binnen.

— En ik herken die man, James, het is niemand anders dan mijnheer Brand!

Zwijgend bleven de beide mannen in hun schuilplaats een ogenblik toezien.

En toen klonk, in de grote stilte, het geluid van een val op een houten vloer.

Het was alsof Henderson reeds vooruit wilde snellen, maar Raffles vatte zijn arm in een ijzeren greep, en beval zachtjes:

— Geen dwaasheden, James. Ieder overijld gebaar kan ons een kogel in het lijf doen jagen. Wij moeten het huis trachten te naderen aan dezelfde zijde, waar mijnheer Brand is binnengedrongen, met zeer ernstige gevolgen naar het schijnt. Ik denk, dat zij hem met een knuppel hebben neergeslagen en zijn nadering hebben opgemerkt en toch had hij het juiste middel gekozen. Voor zover ik van hier af zien kan zijn alle vensters getralied. Kom mee en buk je zo diep mogelijk.

Raffles voerde Henderson het bosje uit, maar bleef bijna onmiddellijk weer staan en trok de reus naar omlaag.

Zijn scherp oog had in de duisternis bemerkt, hoe het huis letterlijk omsingeld was en hoe op iedere hoek een wachtpost stond, met het geweer bij de voet.

De hemel was op dit tijdstip vrij van wolken en de maan scheen zo helder, dat het gelijk zou hebben gestaan met zelfmoord, als zij thans hadden willen trachten het geheel afgezonderd gelegen huis te naderen.

— Die bandieten schijnen in staat te zijn, op het eerste onraad te gaan schieten.

Maar van de plaats, waar Raffles zich bevond, had Raffles ook nog iets anders gezien, een klein gedeelte, niet veel meer dan de voorsteven van een zilvergrijs geschilderd jacht, dat daar voor anker scheen te liggen.

Nauwelijks had Raffles dit gezien, of opnieuw gebeurde er iets, dat zijn aandacht in een andere richting trok.

Uit het noorden klonk het geluid van een snel naderende auto en een paar seconden later stooft er achter hun rug een gewone taxi voorbij, die in zeer snelle vaart reed en toen achter het huis, met veel geknars van remmen, stopte.

Er stapten twee mannen uit en ondanks de grote afstand meende Raffles de man te herkennen, het moest Temper Sam zijn.

— Komt hij nu eerst? mompelde Raffles zacht voor zich heen? Wat heeft hem kunnen weerhouden? Maar, dan is hij misschien van plan, het arme meisje op zijn jacht te ontvoeren!

Een kort ogenblik dacht hij eraan, nu op te springen en op de schurk toe te snellen, maar daartoe was het reeds te laat; er werd daarginds zeker een wachtwoord gezegd, of de bandieten hadden hun leider herkend, in ieder geval verdween hij snel binnenshuis, een deur viel dicht en het werd weer stil.

Zo bleef het enige minuten, en toen zag Raffles eensklaps een eigenaardige optocht verschijnen, die een wonderlijke indruk maakte, zoals hij daar, tien man sterk, voorttrok over het smalle, kronkelende pad, dat van het huis naar de oever van de baai voerde.

Twee mannen, met het geweer in de aanslag, openden die stoet, daarop volgde Sam Rice, met een roerloze gedaante in zijn armen, die niet anders kon zijn dan Lise Easton. Toen kwamen er weer twee mannen, eveneens met het geweer tot schieten gereed, daarop vier branddragers, die iets voortdroegen op een soort draagbaar, waarschijnlijk in der haast gemaakt.

De optocht werd gesloten door een grote kerel, met een krachtige lantaren, die hij hoog ophief, de weg voor de anderen verlichtend.

— Maar, mylord! Ze hebben mijnheer Brand vermoord! hijgde Henderson, en

Raffles had moeite hem te beletten voortwaarts te snellen.

— Als mijnheer Brand vermoord was, zouden zij zich niet zoveel moeite om hem geven. Neen, ik denk dat zij hem levend willen meevoeren, naar het jacht! Ik acht er die schurk van een Sam wel toe in staat onze vriend als gijzelaar te gebruiken.

— Maar waartoe dient die optocht, mylord? Kan de kerel het werk alleen niet af. Zijn er tien man nodig, om zulk een onnozel meisje...

— James, Temper Sam weet heel goed dat er gevaar dreigt, en een gangster van enige rang, laat zich tot zelfs naar de bioscoop vergezellen door zijn lijfwacht. Pearl Jim deed het met nooit minder dan twintig gewapende bandieten om zich heen en zijn auto was voorzien van een klein machinegeweer. Kom vlug mee, zij moeten een omweg maken naar de plaats, waar zij ergens hun jol of sloep hebben liggen.

— Wat gaan wij doen, mylord?

— Naar het jacht! Vlug wat, wij hebben geen seconde te verliezen.

Daar schoof de maan juist weer achter een wolk weg.

Henderson was dadelijk vol geestdrift voor dit prachtige plan, waarvan de betekenis tamelijk snel duidelijk was.

Raffles overtuigde zich ervan, dat de wachtposten van het huis waren ingetrokken en toen snelden de twee mannen langs een kleine omweg en over het rotsachtige strand, beschut door een golfbreker, naar de hoge klip, waarachter het vaartuig gemeerd moest zijn.

Op deze plek was het zo aartsdonker, dat zij ongezien konden voortlopen tot aan de eerste klippen, en daar gingen zij te water, zonder zich van een enkel kledingstuk te ontdoen, want de afstand was niet groot en er was spoed nodig.

Wel trapte Henderson onder het zwemmen zijn zware schoenen uit, die hem in zijn vaart belemmerden, en die zeker zijn aanwezigheid aanstonds zouden verraden want de reus wist maar al

te goed, dat hij niet over de lenigheid van Raffles beschikte.

Het geluk was hun in zoverre gunstig, dat het geluid der golven op de klippen het gerucht van hun zwemslagen geheel overstemde, dat de maan schuul ging achter de wolken en dat de man, die op de voorplecht op de uitkijk stond, al zijn aandacht scheen te bepalen bij de jol, die van de zijde van de kaap naderde.

Geheel onverwacht schoven de wolken weer voor de maan weg, maar toen hadden de twee mannen nog maar een paar slagen te doen; ongeveer tegelijkertijd bereikten zij het lage achterdek, dat zich ternauwernood een meter boven de waterspiegel verhief.

Het jacht lag slechts voor één anker gemeerd, de kracht van het aflopende water had de ankerketting strak getrokken en het jacht lag met de neus recht naar het strand gericht.

Niet zodra waren ze op het achterdek of de beide mannen wierpen zich plat neer, om buiten het gezicht te blijven van de kerel, die daar vooraan stond, en naar de naderende sloep keek.

Het jacht had een lage campagne, waartoe een trapje toegang gaf en daarvoor bevond zich een dubbele rij van statiehutten, zes in getal.

Even voor de campagne voerden twee trappen naar omlaag en daar, in het midden, bevond zich de deur, die naar de kajuit en de hutten benedendeks voerde, terwijl geheel vooraan zich heel waarschijnlijk de machinekamer bevond.

Het jacht was ongeveer vier meter breed en heel veel plaats, om er zich te verbergen, was er dus niet. Raffles besloot, zich voorlopig verdekt op te stellen beneden aan een der trappen, zodat hij, door het hoofd een weinig op te heffen, kon zien wat er voorviel, zonder zelf dadelijk in het oog te vallen.

Hij kon van daar de kleine valreep zien, glimmend van koper en hij wist dat daar de sloep zou moeten aanleggen.

Het vaartuigje naderde slechts langzaam, daar het veel te zwaar geladen was, zodat ieder ogenblik water over de boorden dreigde te spoelen en dat was geen wonder, want er waren zeven mensen in.

Maar eindelijk legde het toch aan en de man, die op de voorplecht had gestaan, was snel komen aanlopen en had het touw gegrepen, dat hem werd toegeworpen.

Niet zonder moeite had de inscheping plaats. Het slappe lichaam van Brand werd het eerst aan boord getild; Raffles trok snel zijn revolver, die hij bij het zwemmen had weten droog te houden, terwijl de reus zich wapende met zijn gummiknuppel.

Brand werd echter naar een der hutten aan de voorzijde gebracht, naar het scheen. Toen kwam het meisje aan de beurt. Raffles, die heel voorzichtig boven het dek uitkeek, zag dat zij volkomen bij kennis was. Haar handen waren op haar rug gebonden en men had haar het schreeuwen belet, door haar een doek voor de mond te binden.

De deur van de hut, die het dichtst bij de campagne was, werd geopend en het ongelukkige kind werd naar binnen geduwd, waarna de deur werd dichtgeworpen.

Sam Rice had intussen een kort bevel geroepen, en onmiddellijk daarna begon de motor zachtjes te grommen, het schip trilde, het anker schoof los uit de bodem en de ankerketting liep met veel geraas weer terug door het kluisgat.

Twee mannen hadden het sloepje aan de takels van de davits gehaakt, nadat allen aan boord waren gegaan, en even later rustte het kleine vaartuig weer in de klampen, dwarsscheeps.

Raffles had zich reeds overtuigd, dat het ogenblik goed gekozen was. Twee van de mannen hadden zich reeds naar de machinekamer begeven, de stuurman was naar de lage campagne gestapt, er stonden twee mannen aan stuurboord, die daar bezig waren met een of ander

werkje en twee anderen, onder wie Sam waren aan bakboord, dicht bij de deur van de hut, waar het meisje was opgesloten.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de reus en fluisterde hem in:

— Wij zullen eerst die drie daar op het lijf vallen. En denk erom, het gaat om ons leven!

— Aan mij zal het niet liggen, mylord, zei de reus en meteen sprong hij het trapje op en viel als een bom temidden van de niets vermoedende bandieten.

Maar zij mochten dan deze overval niet verwacht hebben, zij waren desniettemin onmiddellijk klaar met hun revolvers, en Henderson zou de zaak waarschijnlijk niet hebben naverteld, als hij niet even vlugger was geweest dan de man, die op hem aanlegde, en hem met een hevige slag van zijn knuppel had geveld.

Die eerste schutter had de beide anderen in de weg gestaan, en dat werd hun noodlottig, want zij konden niet van hun wapens gebruik maken zoals zij wilden, en toen zij er eindelijk toe kwamen, waren zij alweer een onderdeel van een seconde te laat.

De man die vuurde, was Sam Rice, en hij raakte Henderson ook wel, maar het was een schampschot, dat de reus nog woedender maakte. Een rake tik met de knuppel legde de bandiet het zwijgen op, en deed hem als een aangeschoten konijn over het dek tuimelen.

Maar intussen had de man, daarboven op de campagne, niet stilgezeten en zijn browning te voorschijn gehaald. Het was echter heel moeilijk voor hem ervan gebruik te maken, want de strijdenden stonden vlak bij elkaar.

Toen hij eindelijk zijn kans schoon meende te zien en vuurde, trof hij het al heel ongelukkig, want het schip, dwars op de golven geraakt, daar de stuurman niet op twee dingen tegelijk kon letten, maakte een schommeling, de

kogel trof de derde bandiet midden in het voorhoofd en maakte een einde aan zijn laag bestaan.

Met een kreet van dolle woede hief de schutter nogmaals de arm op, maar Henderson had zich omgekeerd, greep hem met de linkerhand bij een zijner benen, vlak boven de enkel, en trok hem zo van de campagne af, zoals men een rijpe vrucht van een boom plukt.

Een verschrikkelijke vuistslag zond de man tollend over het lage dek heen, tot hij stuitte tegen de koperen reling, maar de vaart was zo groot geweest, dat de reling uit de standaard schoot en de man in de golven tuimelde.

Maar op het tumult van de strijd waren de andere bandieten komen toesnelen en een ogenblik leek de toestand van Raffles en Henderson hachelijk, want een van de kerels was op het goede denkbeeld gekomen, met een tijgerachtige sprong boven op het dak van de statiehutten te springen, waar hij een uitnemende strategische positie kon innemen.

Henderson kon er nog een neerslaan met zijn knuppel, maar toen verlamde plotseling een hevige pijn zijn rechterarm; een browningkogel was door het dikke van de onderarm gegaan en had hem machteloos gemaakt.

De knuppel ontviel zijn hand en hij verbleekte op een onheilspellende wijze.

Het was de man, daarboven op het dak, die geschoten had.

Hij vuurde nogmaals, maar nu miste hij, ofschoon de kogel met een weemakend gefluit vlak langs de hals van Raffles vloog.

Maar tot een derde schot kwam de man niet, want de deur van de hut vloog open, Brand verscheen wankelend op de drempel, bukte zich, raapte een der half leeggeschoten brownings op en schoot de schutter van zijn hoge standplaats.

Het was toen pas, dat de beide overschietende bandieten inzagen, dat de partij verloren was.

Een hunner stak met een woedende grijns de handen op, de tweede dook, met een niet onverdienstelijke snoeksprong, over de koperen reling in het kolkende water en begon met krachtige slagen naar de kust te zwemmen.

Raffles bekommerde zich niet meer om de vluchteling, maar sloot de man, die zich had overgegeven, in de kapiteinshut op, overtuigde zich, dat geen der andere bandieten in staat was om weerstand te bieden, opende de deur van de hut, waar Lise Easton zat opgesloten, bevrijdde haar van de doek en van de touwen en zei glimlachend:

— Ik hoop dat u niet te erg geschrokken bent, Miss, en voorts dat u zich in staat zult gevoelen uw taak van gevan-

gene te verrullen voor die van ziekenverpleegster. Ik ben overtuigd, dat mijn vriend spoedig voldoende krachten zal hebben herwonnen, om u daarbij te helpen. Wij kiezen voorlopig zee, de kust is niet zeer veilig voor mij!

— Hoe zal ik u danken! riep het bevrijdde meisje, terwijl ze de handen van Raffles greep.

— U kunt mij het beste danken door niet meer over de zaak te spreken, Miss Lise. Ik voor mij moet thans een onderzoek gaan instellen.

— Naar de gewonden? vroeg Brand met een bleke glimlach.

— Neen Charles, naar de brandkast aan boord, antwoordde Raffles met gedempte stem.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Kooi des Doods

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropolitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verrijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kool des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose
68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het Geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot
71. — Het Verlaten Huis
72. — Het Spel met de Dood
73. — Het Verstoorde Feest
74. — Russisch Goud
75. — Een Moderne Robinson
76. — De Moord in Fenchurch Street
77. — Het Vioolwonder
78. — De Raadselachtige Moord
79. — Een Avontuur in China
80. — De Verborgene Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster
83. — Sensatie in de Opera
84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheimen van Parijs
87. — Speelzucht en Misdaad
88. — De Diamanten Spin
89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
97. — De Ontvoerde Diplomaat
98. — Rumor om de Derby
99. — Gevaren van de Wereldstad
100. — Moderne Piraten
101. — Het Filmkasteel
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
103. — Een Onderaards Drama
104. — De Verzonken Metropolis
105. — De Vreemde Chauffeur
106. — De Moord in het Cabaret
107. — De Negende Steen
108. — Onraad in Hollywood
109. — Ossenkop; gang 5
110. — De bende van «de Ratten»
111. — Het Avontuur in Hollywood
112. — De Bende van de Gouden Spin
113. — Irma Sandrina
114. — In de val gelokt
115. — Om een kwart miljoen dollars
116. — De Giftgas-centrale
117. — Een mislukte ontvoering

IN VOORBEREIDING:

118. — De Verdwenen Kleindochter